

เทียนชื่อ คู่ป่วนผจญวิญญาน ภาค 2

เล่ม 4 : วัฏสงสาร

天师执位II之四 : 轮回

ผานลั่ว 樊落 เขียน พันธุ์ แปล

Copyright © 2009 by 樊落 (Fanluo)

Thai Language Edition © 2019 by Bakerybook Publishing

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-7477-46-6

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2562

ราคา 290 บาท

บรรณาธิการเล่ม : OhM

ภาพปก : Leila

ศิลปกรรม : Pancat

รูปเล่ม : BOOKCREATION

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

ห้างหุ้นส่วนสามัญ เบเกอรี่บุ๊ค

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

ฝ่ายบรรณาธิการ : 082-796-6696

<http://www.bakerypublishing.com>

bakerybook@hotmail.com

<http://www.facebook.com/Bakerypublishing>

ขอขอบคุณแฟนฟอนท์สวยๆ จาก www.f0nt.com

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

เข้าตู่

ร่างเล็กซึ่งอยู่ในชุดออกกำลังกายกำลังวิ่งเหยาะๆ ไปตามถนน
ท้องฟ้าเพิ่งเริ่มสว่าง รอบด้านเงียบสงัด มีเพียงเสียงฝีเท้าคู่หนึ่งที่ดังมาแต่ไกล
ลูกแมวดำตัวเล็กวิ่งตามมาไม่ห่าง ที่หูของมันประดับด้วยคริสตัลแวววาว
เปล่งประกายงดงามลือแสงอรุณ

“เสียวไป นายไม่รู้สึกเหวอว่าการที่พวกเราวิ่งไปบ้านพี่ใหญ่แบบนี้
มันดูโง่มากเลยนะ ระยะทางตั้งหลายกิโล”

จิ้งจอกน้อยที่วิ่งมาจนเหนื่อยเอ่ยถามขณะหยุดยืนนิ่งตรงข้างทาง
เอาดี้อๆ พร้อมกับใช้ผ้าขนหนูที่พาดคออยู่เช็ดเหงื่อบนใบหน้า โดยทำเป็น
มองไม่เห็นสายตาขู่บังคับของสหายรัก

เทียบกับฮั้วหลี่ที่ยืนหอบหายใจแล้ว เสียวไปในตอนนี้ดูเยือกเย็น
กว่ามาก มันหยุดเท้าแล้วก้าวมายืนพูดเสียงนิ่งอยู่ข้างตัวจิ้งจอกน้อย

“ที่จริงพวกเราออกมาวิ่งตอนเช้า แล้วเลยไปบ้านท่านประธาน

ต่างหาก”

“แล้วมันต่างกันตรงไหน?”

‘เจ้าจึงจอกนี่ช่างโง่งงของแท้!’ เสี่ยวไป๋หรีตาแมวมองอย่างไม่ชอบใจ

“ภายในสามสัปดาห์นี้ เจ้าจะต้องกำจัดห้วงยางไขมันสองชั้นของตัวเองทิ้งไปได้ ถ้าขึ้นยังไม่รู้จักวิ่งออกกำลังกายเข้า อีกไม่นานเจ้าได้กลายเป็นลูกบอลแน่! ระยะเวลาแค่ไม่กี่กิโล แมวอย่างข้ายังไม่บ่นว่าไกล เจ้ายังกล้าร้องโอตครวญอีกงั้นหรือ!”

จึงจอกน้อยหดคอกหนีเมื่อถูกดุ แต่ยังไม่วายบ่นอุบิบแก้ตัว

“นั่นเพราะนายใช้วิทยานระยะเวลาต่างหาก”

“แล้วเหตุใดเจ้าจึงไม่ใช้?”

เมื่อถูกย้อนถามเสียงเรียบ ฮั่วหลี่ซึ่งไม่เพียงรู้ตัวดี แต่ยังเกรงกลัวอาการโมโหแบบใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหวของเสี่ยวไป๋เป็นที่สุดจึงได้แต่ตอบเสียงแผ่ว

“เพราะฉันมันโง่”

‘ตอบแบบนี้ค่อยพอฟังได้หน่อย’ เสี่ยวไป๋คิดขณะชูกำปั้นแมวหรรษา

“ข้าไม่กลัวเจ้าโง่ แต่กลัวเจ้ากลายเป็นหมู! ระยะเวลาที่ยังใช้วิทยานระยะเวลาไม่ได้และยังลดน้ำหนักไม่สำเร็จ เจ้าจะต้องออกแรงวิ่งตอนเช้าแบบนี้ไปเรื่อย ๆ”

ฮั่วหลี่ขิกแก้มตัวเอง ไม่เห็นว่าเขาจะอ้วนท้วนขึ้นอย่างที่เสี่ยวไป๋ว่าสักหน่อย แต่เพื่อพิสูจน์ว่าเขาไม่ใช่เจ้าหมูอ้วนจอมขี้เกียจ เด็กชายจึงตั้งหน้าตั้งตาขยับขาวิ่งต่อ พร้อมกับปากที่ยังไม่วายขยับบ่น

“เสี่ยวไป๋เข้มงวดกว่าท่านพ่อเสียอีก”

อย่างน้อยท่านพ่อก็เข้มงวดแค่เรื่องฝึกวิชา ไม่เคยสนใจเรื่องน้ำหนักตัวของเขา

หลังได้รับบาดเจ็บสาหัส ซือเหียนก็มาพักรักษาตัวอยู่กับฮั่วหลี แต่เนื่องจากมีตำแหน่งเป็นประมุขเผ่าจึงจกไฟ ทำให้เขาไม่อาจนอนใจอยู่ห่างเผ่าได้นาน ดังนั้นเมื่อบาดเจ็บเริ่มหายดี เขาก็รีบกลับไปเผ่า ก่อนจากไป ซือเหียนได้ฝากฝังเสี่ยวไปให้ช่วยดูแลบุตรชาย โดยย้ำหนักย้ำหนาว่าต้องกวดขันให้หนัก นับแต่นั้น ชีวิตจึงจกไฟแสงลำเค็ญของฮั่วหลีก็เริ่มต้นขึ้น

เสี่ยวไปวิ่งตามเด็กชายไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

“จึงจกไฟน้อย ดูเหมือนจะมีใครแอบตำข้าวอยู่นะ”

“มีด้วยเหรอ? ใครกันที่กล้าตำนาย?” เวลานี้เสี่ยวไปมีอำนาจขึ้น ซือตายเขา ฮั่วหลีมีหรือจะกล้าหือ เด็กชายรีบก้าวให้ไกลขึ้น ปากก็ท่องปนเสียงหอบ “ลดความอ้วน แยกๆ ลดความอ้วน แยกๆ ฉันจะลดความอ้วน แยกๆ!”

เสี่ยวไปซึ่งตามอยู่ด้านหลังกะพริบตา ริมฝีปากผุดรอยยิ้มตามแบบแมวเหมียวออกมาเล็กน้อย

‘แม้ส่งไกลพันลี้ ไม่มีงานเลี้ยงใดไม่เลิกรา’

ระยะนี้เสี่ยวไปมักคิดถึงคำพูดประโยคนี้อยู่บ่อยครั้ง อีกทั้งยังรู้สึกกระวนกระวายแบบแปลกๆ เวลานอนก็ฝันร้ายจนต้องสะดุ้งตื่น ในหัวมีแต่ภาพเหตุการณ์ยุคบรรพกาลฉายซ้ำวนเวียนไปมา เสี่ยวไปเป็นเทพสวรรค์ที่กระทำความผิด ทำให้ต้องก้าวเข้าสู่วิญญาณ เวียนว่ายตายเกิดอย่างไร้จุดสิ้นสุด จวบจนกระทั่งชาติภพนี้กลายมาเป็นแมว ได้พบกับจางเสวียน และเนี่ยสิงเพิง ชีวิตของมันจึงถึงจุดหักเห และยังไม่แน่ว่าอาจมีบางอย่างที่มากกว่านั้นก็เป็นได้

เสี่ยวไปไม่อาลัยต่อความเป็นความตายในวัฏสงสาร สิ่งเดียวที่มันยังคงปล่อยวางไม่ได้คือจิ้งจอกน้อยแสนโง่เง่าตนนี้ ดังนั้นมันจึงเกิดความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะฝึกฝนฮัวลี้ให้เก่งขึ้น ด้วยหวังว่าสักวันเมื่อมันจากไป จิ้งจอกน้อยจะสามารถยืนหยัดอยู่บนโลกนี้ได้ด้วยตนเอง แม้ี่จะเป็นภารกิจที่แทบไม่มีความเป็นไปได้เลยก็ตาม แต่ในสายงานของเทียนซือ ย่อมไม่มีคำว่าเป็นไปได้อยู่ในพจนานุกรม ตัวอย่างคือจางเสวียนกับท่านประธาน เพราะฉะนั้นเสี่ยวไป...เจ้าต้องสู้!

ลูกแมวน้อยให้กำลังใจตัวเอง แล้วร่ายคาถาเพื่อทะยานไปอยู่ข้างกายฮัวลี้ในชั่วพริบตา

สิบนาทิต่อมา ฮัวลี้พยายามฝึกร่ายคาถา จนในที่สุดพวกเขาก็สามารถมาถึงคฤหาสน์ของจางเสวียนได้เร็วกว่าที่คาด ฟ้าเพิงจะเริ่มสาง เขตที่พักอาศัยจึงยังเงียบสงบอยู่มาก ทว่าบนบันไดหน้าประตูคฤหาสน์กลับมีร่างใครคนหนึ่งนอนฟุบอยู่ ฮัวลี้ขยี้ตาแล้วเข้มนมอง

“เฮ้! นี่พี่ใหญ่ทะเลาะกับพี่เนี่ยจนถูกไล่ออกจากบ้านเลยหรือ?”

“ท่านประธานไม่ทะเลาะกับจางเสวียนหรือ?”

เสี่ยวไปทำจุกพุดพิด เพราะได้กลิ่นแปลกๆ ซึ่งไม่ค่อยน่าพิศมัยนัก ที่แท้ก็เป็นกลิ่นคาวเลือดซึ่งลอยมาจากร่างที่นอนฟุบอยู่ มันรีบกระโดดเข้าไปดูจึงได้เห็นว่าชายผู้นั้นมีเลือดท่วมตัว เรือนผมรุ่มรายปิดบังใบหน้าไปกว่าครึ่ง เสี่ยวไปใช้อุ้งมือแมวปิดเส้นผมของอีกฝ่ายออก จึงได้เห็นว่าเจ้าของร่างเป็นเด็กหนุ่มซึ่งมันไม่เคยเห็นหน้าค่าตามาก่อน

บนพื้นหน้าประตูมีหยดเลือดกระเซ็นเต็มไปหมด ยิ่งบริเวณบันไดยิ่งเห็นหยดเลือดได้ชัดเจน ดูเหมือนเด็กหนุ่มผู้นี้จะได้รับบาดเจ็บแล้วพยายามกระเสือกกระสนมาที่นี่ แต่มาได้แค่หน้าประตูก็เกิดหน้ามืดหมดแรง

ไปเสียก่อน ที่น่าแปลกใจคือ หยดเลือดพวกนี้ปรากฏอยู่เพียงในระยะสิบกว่า
ก้าวเท่านั้น ส่วนพื้นที่ซึ่งอยู่ไกลออกไปกลับดูสะอาดสะอ้าน รวากับว่าจู่ๆ
เขาก็ร่วงหล่นจากกลางอากาศลงมาอยู่ ณ ตรงจุดนี้

“เขาบาดเจ็บสาหัส” ฮั่วหลี่บอกเมื่อเห็นคราบเลือดเกราะกำบังบริเวณ
ลำคอของเด็กหนุ่มปริศนา

“รีบประคองเขาเข้าไปก่อน เร็ว!”

จึงจกนัยยั้งหีบศิ่การัดออกมาเปิดประตู แล้วใช้คาถาเคลื่อน
ย้ายร่างคนเจ็บเข้าไปด้านใน

ภายในคฤหาสน์เงียบมาก ดูเหมือนว่าเจ้าของบ้านคงยังไม่ตื่น
เสียวไปจึงส่งเสียงเรียก

“อ้อ! เจ้าอยู่หรือไม่?”

ผ้าม่านยังคงปิดมิดชิดเพื่อกันแสงสว่างจากภายนอก ฮั่วหลี่รีบรูด
เปิดผ้าม่านออก แสงอรุณรุ่งสาดกระจายเต็มห้อง เมื่อเงยหน้าขึ้นจึงเห็นอ
๊ววนตัวห้อยหัวนอนหลับฝันหวานอยู่บนโคมไฟระย้า รวากับไม่รู้รับรู้ถึงการ
มาของพวกเขา

“อาคมของอี้ย่าแย่มากกับเจ้าเลยนะ”

ทีมที่ถือก็พอกัน นึกภาพไม่ออกเลยว่าค้างคาวแบบนี้กลายมาเป็น
ภูตพิทักษ์ได้อย่างไร?

ฮั่วหลี่รีบใช้มือป้องปากแล้วส่งเสียงเรียกเบาๆ

“อ้อ ตื่นได้แล้ว!”

เรียกอยู่หลายครั้ง กว่าค้างคาวน้อยจะยอมตื่น มันหล่นดื้อลงมานั่ง
ขยี้หูขยี้ตาอยู่ที่พื้น แล้วค่อยๆ ปรี้อตาขึ้นมองสองสหาย

“พวกเจ้านั่นเอง เหตุใดมากันแต่เช้าตรู่เช่นนี้ หรือตั้งใจจะมาช่วยข้า

เตรียมอาหารเข้า?”

ไชว่จ้งจอกน้อยจะไร้สามารถเสียทีเดียว เพราะเมื่อมาค้ำที่คฤหาสน์นี้ ฮั่วหลี่จะตื่นตั้งแต่อรุณรุ่งเพื่อรับผิดชอบหน้าที่จัดเตรียมอาหารเข้า ซึ่งปกติแล้วเป็นหน้าที่ของอี จุนอ๋อเคียวตัว

“วันนี้ไม่ต้องทำหรรอก ลูกพี่กับท่านประธานนะ....”

“ไปเอากล่องยามาก่อน คนผู้นี้ได้รับบาดเจ็บสาหัส” เสี่ยวไปตัดบท

คางคาวน้อยรีบกระพือปีกบินไปหยิบกล่องยาตามคำสั่ง ขณะที่เสี่ยวไปพิจารณาดูบาดแผลของเด็กหนุ่มตรงหน้า ดูเหมือนเขาจะได้รับบาดเจ็บสาหัสจริงๆ เสื้อผ้าถูกของมีคมกรีดจนขาดรุ่งริ่ง เนื้อตัวมีบาดแผลเล็กใหญ่เต็มไปหมด ซ้ำข้อต่อแขนขวายังงอผิดรูป ทำให้แขนห้อยร่อนแรงตรงบริเวณคอหอยมีรอยเลือดซึ่งเกิดจากวัตถุมีคม เกราะกระบังไปด้วยเลือดเหมือนมีคนจงใจปาดคอเขาให้ดับสูญ

ฮั่วหลี่เดินไปนำน้ำสะอาดมาหนึ่งอ่าง จากนั้นจึงใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำบิดหมาดๆ เช็ดคราบเลือดบนใบหน้าของเด็กหนุ่มปริศนา ทว่าตอนที่จ้งจอกน้อยเช็ดมาถึงลำคอของอีกฝ่ายก็พบว่ารอยแผลตรงบริเวณนั้นสมานตัวกันดีแล้ว ทั้งที่ดูจากความลึกของบาดแผล เขาน่าจะขาดใจตายไปตั้งแต่ตอนถูกปาดคอแล้วด้วยซ้ำ

จ้งจอกน้อยยื่นมือไปสัมผัสตรงตำแหน่งที่ตั้งของหัวใจคนเจ็บ ตั้งใจฟังอยู่ครู่หนึ่งแล้วร้องลั่น

“เสี่ยวไป หัวใจเขาไม่เต้น เขาตายแล้วหรือ?”

“คนตายย่อมไม่หายใจ”

เสี่ยวไปยืนอุ้งเท้าแมวไปอังที่ได้จุมูก แม้มลมหายใจจะแผ่วอ่อนแต่ก็สม่ำเสมอ มันเลื่อนมือลงไปสัมผัสบริเวณหัวใจ รู้สึกได้ว่าหัวใจของอีกฝ่าย

ไม่เดินจริงตามที่จิ้งจอกน้อยบอก

สายตาของเสียวไปฉายแววฉงน มันหันไปบอกฮั่วหลี่

“ก่อนอื่นต้องจัดกระดูกหัวไหล่ของเขาให้เข้าที่”

ฮั่วหลี่ส่ายหน้าทันทีเพราะนอกจากจะจัดกระดูกไม่เป็นแล้ว เขายัง
นึกคาถาที่พอจะใช้แทนกันได้ไม่ออกเลยสักบท โชคดีที่อี่เข้ามาได้จังหวะและ
เสนอตัว

“ฉันจัดการเอง”

คางคาวน้อยวางกล่องยาลง ท้องคาถาเปลี่ยนร่างเป็นเด็กหนุ่ม ใน
บรรดาพวกเขาทั้งสาม อันับว่ามีวิชาอาคมสูงส่ง มันดึงแขนเด็กหนุ่มผู้นั้น ใช้
มือกดที่หัวไหล่เพื่อบิดแขนให้กลับเข้าไปในข้อต่อที่หลุดออกมา ตอนแรกมัน
คิดจะใช้คาถาช่วยลดความเจ็บปวดให้ด้วย แต่นึกไม่ออก จึงต้องล้มเลิกความ
คิดนี้ไป

“หมอนี้คงแข็งไม่ใช่เล่น ถูกปาดคอขนาดนี้ยังหายใจได้อีก” ขณะที่
ฮั่วหลี่กำลังพันแผลให้คนเจ็บ อี่ซึ่งคาถาสลายคืนร่างกลับเป็นคางคาวน้อย
แล้วก็นั่งกอดเล็บ มองดูเด็กหนุ่มปริศนาและเอ่ยพึมพำออกมา “แต่ดวงชะตา
ของเขามีดมนเหลือเกิน อีกทั้งบนตัวยังมีกลิ่นอายสังหารเข้มข้น น่ากลัวว่าถึง
อยากตายก็คงไม่ได้ตายง่ายๆ หรือกระมัง?”

“เจ้ารู้จักเขาหรือไม่? เขามานอนอยู่ที่หน้าประตูบ้าน”

เสียวไปถาม รอดจากคมมีดที่หมายจะเอาชีวิตมาได้ คนผู้นี้ย่อม
ไม่ธรรมดาแน่ แต่มันจำไม่ได้จริงๆ ว่าจางเสวียนรู้จักคนแบบนี้ด้วย

อี่ฟังแล้วตกใจขึ้นมาทันที

“นอนอยู่หน้าประตู? ดูจากสภาพย่ำแย่ของเขา คงมิใช่จะมาขอให้
ลูกพี่ไปช่วยปราบผีให้หรอกนะ? แต่ลูกพี่...”

“นี่เขาฟื้นแล้ว!”

จึงจกน้ยส่งเสียงแทรกขึ้นด้วยความยินดี ทำให้คำพูดของอึ้งถูกตัดบทอีกครั้ง

เด็กหนุ่มปริศนาปรื๋อตาขึ้นด้วยอาการเลื่อนลอย ฮั่วหลี่จึงเข้าไปช่วยพยุงให้ลุกขึ้นนั่ง ดวงตาคู่นั้นกวาดมองพวกเขาทั้งสามแล้วเอ่ยถาม

“ที่นี่คือบ้านของจางเสวียนไช้ไหม?”

สามสหายผงกศีรษะรับ อึ้งยังมีน้ำใจช่วยแก้ไขความเข้าใจให้ถูกต้อง

“หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ ที่นี่เป็นบ้านของท่านประธาน”

สีหน้าของเด็กหนุ่มฉายแววกระตือรือร้นขึ้นมาทันที

“พวกเขาอยู่ที่ไหน? ผมอยากเจอพวกเขา!”

ฮั่วหลี่กวาดตามองอีกฝ่ายอย่างพินิจพิจารณาแล้วเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง

“คุณมีเงินหรือเปล่า?”

สไตล์ของจางเสวียนคือรับเงินก่อนทำงาน แต่เด็กหนุ่มคนนี้ได้ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนคนมีเงิน ดีไม่ดีพวกเขาอาจต้องเป็นฝ่ายควักเนื้อให้อีกต่างหาก

เสี่ยวไป๋ตวัดคิ้วทำตะเข้ที่น่องของฮั่วหลี่ แล้วหันไปถาม

“เจ้ามีเรื่องเดือดร้อนอะไรถึงต้องการหาตัวจางเสวียนให้ได้?”

เพราะดูออกว่าเด็กหนุ่มผู้นี้ไม่น่าจะใช่คนธรรมดา เสี่ยวไป๋จึงไม่กลัวว่าเขาจะตกใจที่เห็นตนพูดได้

ซึ่งก็เป็นไปตามคาด เขาไม่ได้มีที่ทำแปลกใจที่เห็นแมวพูดได้จริงๆ ซ้ายยังรีบตอบกลับมา

“อาจารย์ของผมมีอันตราย ท่านบอกให้ผมมาขอความช่วยเหลือ

จากพวกเขา”

ฮั่วหลี่กับเสี่ยวไปหันไปมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังพร้อมกัน จากนั้นจึงหันไปมองอี ตอนนี้นึกโหมงกว่า จางเสวียนน่าจะตื่นนอนได้แล้ว และหน้าที่ morning call ย่อมต้องเป็นของญาติพิทักษ์อย่างไม่ต้องสงสัย

ทว่าอีที่ถูกจ้องกลับเอาแต่ส่ายหน้า ฮั่วหลี่จึงเดินเข้าไปตบหลังมันและเอ่ยปลอบ

“ไม่ต้องห่วง พี่ใหญ่ไม่ฆ่านายแค่เพราะถูกปลุกหรอกน่า”

“ข้ามิได้กังวลเรื่องนั้น เพียงแต่...” อี้มีสีหน้าลำบากใจ “ช่วงนี้พวกเจ้าอาจไม่ได้เห็นหน้าลูกพี่กับท่านประธานสักระยะ เพราะพวกเขาไปให้บรรพบุรุษที่บ้านเดิมของท่านประธาน และเพื่อป้องกันมิให้ผู้ใดรบกวน พวกเขาก็เลยบอกว่าจะ...ปิดมือนี้อ้อ”

ฮู! มันอยากจะบอกแบบนี้มาตั้งแต่แรกแล้ว แต่ถูกขัดคอตลอด ในที่สุดก็ได้พูดออกไปเสียที่

“ให้บรรพบุรุษ?”

เสียงประธานทวนคำดังขึ้นพร้อมกัน

“Yes!” อี้พยักหน้า “ไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ตอนนี้น่าจะกำลังชมทิวทัศน์ระหว่างทางกันอยู่กระมัง”

“ให้ลี้มเธอ ค้นหาไม่ได้ ขอเพียงได้อยู่เคียงกัน ไม่มีทางหาย ไม่ต้องให้คำสัตย์สาบาน ขอเพียงเราได้อยู่ในอ้อมกอดกัน...”

เนี่ยสิงเพิงสะดุ้งตื่นเมื่อจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงเพลงดังลั่น เขารีบลุกขึ้นมา นั่งขี้ตา เห็นจางเสวียนกำลังลอยหน้าร้องคลอไปตามเสียงเพลงที่เปิดดังเกินระดับมาตรฐาน ก่อนที่เสียงเหล่านั้นจะถูกความเร็วของรถมินิคูเปอร์เหวี่ยง

ให้ลอยไปตามลม

เมื่อเห็นเขาตื่น ใบหน้าของจางเสวียนก็ปรากฏรอยยิ้มร้ายอย่าง
ภาคภูมิใจที่แกล้างคนหลับได้สำเร็จ

“morning ครับ ท่านประธาน”

“คุณนี่เข้าถึงอารมณ์เพลงจริงนะ”

เนี่ยสิงเฟิงประซัดแล้วยื่นมือไปปรับความดังของเสียงเพลงให้ลดลง

“ใครๆ ก็พูดแบบนั้นแหละครับ” จางเสวียนไม่รู้สึกรู้สา ซ้ำยังยื่นมือ
ไปปรับเสียงเพิ่ม “เข้าแล้ว ท่านประธานน่าจะสดขึ้นแจ่มใสหน่อยนะครับ มา
ร้องเพลงกับผมดีกว่า”

ถูกลากออกมานั่งรถกินลมตั้งแต่กลางดึก ใครบ้างจะยังสดขึ้น
แจ่มใสอยู่ได้? เนี่ยสิงเฟิงถลึงตาใส่เจ้านักสืบตัวแสบไปที่หนึ่ง แล้วปรับความ
ดังของเสียงเพลงให้เบาลงอีกครั้ง

จางเสวียนบ่นพึมพำ

“เสร็จภารกิจที่ไร ท่านประธานทำเหมือนคนใดพร่องตลอดเลย น่า
จะต้องบำรุงสักหน่อยนะครับ”

“ผมปกติดี คนที่มีปัญหาน่าจะเป็น ฯพนฯ ต่างหากละขอรับ”

คนปกติทั่วไปหลังร่วมสัมพันธ์กับคนรักก็ต้องพักนอนนอนหลับ
ไม่ใช่เล่นออกมาวิ่งรถกลางดึกแบบนี้

“แต่ถ้าเราออกจากบ้านตอนกลางดึกจะเจอผีได้ง่ายกว่านี้ครับ”

เจอผี? ถึงจางเสวียนจะเป็นเทียนซื่อ แต่เนี่ยสิงเฟิงก็ไม่คิดว่าหมอนี้
จะมีความกระตือรือร้นต่อหน้าที่ถึงขนาดออกมาช่วยเหลือผู้คนด้วยการเป็น
อาสาสมัครปราบผีหรอกนะ

“ท่านประธาน คุณอย่ามองทุกอย่างเป็นเรื่องเงินทองไปซะหมดสิ

ครับ บางครั้งคนเราก็ต้องคุยกันด้วยอารมณ์ความรู้สึกบ้าง”

ได้! คุยกันด้วยอารมณ์ความรู้สึก! ถ้าอย่างนั้นตอนกลับไปไหว้บรรพบุรุษที่บ้านเดิม เขาก็หวังว่าเจ้าเทียนซืออ่อนหัดคนนี้จะพูดคุยกด้วยอารมณ์ความรู้สึกกับเหล่าภูตผีวิญญาณด้วยแล้วกัน

ระดับความดังของเสียงเพลงถูกปรับเปลี่ยนอีกครั้ง จางเสวียนเริ่มต้นร้องคลอไปกับเสียงดนตรีอีกหน แต่ครั้งนี้เนื้อเพลงที่เจิดจ้าด้วยแล้ว จึงเอนหลังฟังเบาๆ เพื่อหลับตาพักผ่อนต่อ

รถวิ่งมาด้วยความเร็วสูงราวครึ่งชั่วโมง พวกเขาก็มาถึงปั้มน้ำมันแบบบริการตัวเองแห่งหนึ่ง จางเสวียนหักพวงมาลัยเข้าไปด้านใน รถคันนี้เพิ่งซื้อมาก็จริงแต่น้ำมันอยู่ไม่มาก และตอนนี้เข็มบอกระดับน้ำมันก็ต่ำเตี้ยเรี่ยดินแล้ว ขึ้นไม่รีบเติม มีหวังพวกเขาคงไปไม่ถึงบ้านเดิมของแม่วักแน่

เมื่อจอดรถเรียบร้อยจางเสวียนก็หันไปบอกกับเนี่ยสิงเพิง

“คราวหน้าคุณต้องเติมน้ำมันให้เต็มถังด้วยนะครับ”

“ดูเหมือนนี่จะเป็นรถคุณ”

“รถผมที่คุณซื้อให้ต่างหาก!”

ที่แท่นนอกจากซื้อรถให้แล้ว ยังต้องคอยดูแลเติมน้ำมันให้ด้วย ประโยคที่อีกฝ่ายเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงหนักแน่นแบบเต็มปากเต็มคำทำให้เนี่ยสิงเพิงเริ่มรู้สึกว่ ความเป็นจริงครั้งนี้เป็นความผิดของตัวเอง จึงเปลือยกายหน้ารับ

“โอเค ต่อไปผมจะจำไว้”

ทว่าในตอนทีเนี่ยสิงเพิงกำลังจะก้าวลงไปเติมน้ำมัน จางเสวียนก็รีบยื่นมือมาดึงตัวเขาไว้แล้วบอกด้วยรอยยิ้ม

“ไม่รบกวนคุณหรอกครับ ผมดูแลสุดที่รักของผมเองได้”

เนี่ยสิงเพิงจึงเดินไปซื้อน้ำจากตู้อัตโนมัติที่อยู่ใกล้ๆ มาสองกระป๋อง
ส่งให้จางเสวียนซึ่งกำลังเติมน้ำมันอยู่หนึ่งกระป๋อง แต่เพิงดื่มไปได้แค่
สองสามอึก จางเสวียนก็ชะงัก เนี่ยสิงเพิงหันมองตามดวงตาสีฟ้าใสซึ่ง
ตอนนี้หยุดอยู่ที่รถออฟโรดซึ่งจอดอยู่ด้านหน้า ชายที่ยืนอยู่ข้างรถพอหันมา
เห็นพวกเขาก็ส่งยิ้มและโบกไม้โบกมือให้อย่างร่าเริง

“เฮ้! บังเอิญจังนะที่มาพบพวกคุณที่นี่ มาปราชญ์กันหรือครับ?”

นับเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่ได้มาเจอคนรู้จักในต่างถิ่นแบบนี้ ซีเหมินถึง
จึงตะโกนทักดังลั่น

ซีเหมินถึงเป็นเพื่อนที่พวกเขารู้จักตอนทำคดีโลงมงคล ครอบครัว
สกุลซีเหมินเป็นนักสืบชื่อเสียงโด่งดัง พอเนี่ยสิงเพิงและจางเสวียนเดินเข้าไป
หา กระดานหน้าต่างรถออฟโรดก็ถูกเลื่อนลง ทั้งสองจึงเพ่งเห็นว่าในรถมี
ซีเหมินเสวียซึ่งเป็นญาติผู้พี่และคู่หูในการสืบคดีของซีเหมินถึงนั่งอยู่บนเบาะ
ข้างคนขับด้วย

“พี่นี่คือคุณเนี่ยกับจางเสวียน พวกเขามาเยี่ยมตอนที่พี่บาดเจ็บ
แต่ตอนนั้นพี่ยังไม่ฟื้น ก็เลยยังไม่รู้จักกัน”

ซีเหมินถึงแนะนำทุกคนให้รู้จักกันด้วยท่าทางกระตือรือร้น แต่
ซีเหมินเสวียที่นั่งอยู่ในรถไม่ได้มีมนุษยสัมพันธ์ดีเหมือนน้องชาย เขาเพียงก้ม
ศีรษะทักทายเนี่ยสิงเพิงกับจางเสวียนเล็กน้อย ยิ้มให้นิดหน่อยตามมารยาท

จางเสวียนไม่ใส่ใจท่าทีเย็นชานั้น เขาหันไปถามซีเหมินถึง

“พวกคุณมาสืบคดีหรือ?”

“ใช่ครับ พวกเราจะไปตรวจสอบคดีคนหายที่เมืองสือหลินนะ”

ซีเหมินถึงหยิบรูปถ่ายใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋าส่งให้พวกเขาดู “เขาชื่อ
หลิวเจียเซิง เป็นทายาทคนสำคัญของบริษัทข้ามชาติแห่งหนึ่ง เขาไปเที่ยวที่

เมืองสีห์เมื่อหนึ่งเดือนก่อน แล้วจู่ๆ ก็หายตัวไป ตำรวจท้องถิ่นที่ออกตามหานานแล้วแต่ไม่พบ พ่อของเขาเลยมาขอให้พวกเราช่วยสืบ ถ้าพวกคุณเจอเบาะแสอะไร ช่วยติดต่อผมด้วยนะ”

จางเสวียนดูรูปถ่ายแล้วมองซีเหมินถึง

“หน้าตาเขาคคล้ายคุณนะ”

ชายหนุ่มในภาพอายุราววัยสิบปี หน้าตาหล่อเหลาแต่กลับทำผมซีโด๊ตซีโด๊ต ซ้ายยังย้อมเป็นสีเขียวแสนประหลาด มองแวบแรกดูคล้ายซีเหมินถึงอยู่บ้าง แต่ซีเหมินถึงดูดีกว่า เพราะเขาไม่ได้มีลักษณะหลุดโลกเหมือนคนในรูป

“จิ้งเหรอ? ผมไม่ทันสังเกตแฮะ”

ดูเหมือนซีเหมินเสวียนจะไม่อยากให้ซีเหมินถึงเล่าเรื่องคดีให้คนนอกฟัง จึงกระแอมขึ้นมาสองครั้ง ซีเหมินถึงรีบเก็บรูปถ่ายเข้ากระเป๋า จางเสวียนมองดูญาติผู้พี่ของอีกฝ่ายแล้วพอจะเข้าใจได้ว่าคุณุของซีเหมินถึงคงมีกฎระเบียบในการทำงานอยู่ไม่น้อย จึงพยักหน้าให้

“ไม่ต้องห่วง พวกเรากำลังจะไปสีห์ลืออยู่แล้ว เราจะช่วยพวกคุณมองหาเอง ถ้าได้ข่าวจะรีบติดต่อไป”

หลังบอกลากันเรียบร้อยแล้ว จางเสวียนก็ถอนหายใจเอือก

“ซีเหมินเสวียนี่ทั้งพูดน้อยทั้งเย็นชาจังเลยนะครับ ถ้าไปเจอกันที่โรงพยาบาล ผมคงนึกว่าเขายังเจ็บหนักอยู่”

ใครพูดน้อย เห็นชัดอยู่แล้วว่าหมอนี่ต่างหากที่พูดมาก! เนี่ยสิงเพิงปรับระดับความดังของเสียงเพลงในรถและใช้ความเงียบเป็นคำตอบ

ครึ่งชั่วโมงต่อมา รถของพวกเขาก็เข้าสู่เมืองสีห์ลือ ต้องขับต่อไปตามรอยต่อของตำบลอีกหลายกิโลเมตรกว่าจะเข้าสู่เขตภูเขาหิซซาน ซึ่งเป็นที่ตั้ง

ของหมู่บ้านลือหื้ ศาลบรรพบุรุษของสกุลเนี่ยถูกปลุกสร้างอยู่ในหมู่บ้าน
แห่งนี้

เส้นทางบนภูเขาค่อนข้างแคบ เบื้องหน้าเป็นป่ารกชัฏ ล้อมรอบด้วย
ทิวเขาที่ทอดตัวยาว มีโหลมหอกปกคลุม บรรยากาศสงบสลดขึ้นเช่นนี้ทำให้
ผู้มาเยือนรู้สึกผ่อนคลายไปกับธรรมชาติอันงดงาม จนจางเสวียนอดที่จะ
กล่าวชื่นชมออกมาไม่ได้

“ฮวงจุ้ยของภูเขาลือหื้ชันไม่เลวเลย คุณปู่ตาแหลมจริงๆ ที่มาตั้ง
ศาลบรรพบุรุษที่นี่”

เพราะที่นี่เป็นบ้านเกิดของครอบครัวสกุลเนี่ย ศาลบรรพบุรุษจึงตั้ง
อยู่ที่นี่ ไม่เกี่ยวกับฮวงจุ้ยเลยแม้แต่น้อย เนี่ยสิงเพิงคิดแล้วจึงเอ่ยถามอย่าง
อ่อนใจ

“จางเทียนชื่อ คุณพอจะหยุดพูดเรื่องเกี่ยวกับไสยศาสตร์สักวันจะ
ได้ไหมครับ?”

“ไม่ได้ครับ”

จางเสวียนหันมาตอบทันทีด้วยรอยยิ้มสดใสอย่างไม่สะทกสะท้าน
ยิ่งขบลึกเข้าไปในภูเขา เส้นทางก็ยิ่งลดเลี้ยวคดเคี้ยว ทว่าแม้
บรรยากาศโดยรอบจะมีหมอกปกคลุมอยู่มาก แต่ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกอึดอัด
หรือดูน่าหวาดกลัว เพราะทั้งป่าไผ่เขียวขจี ทั้งนกที่บินว่อนส่งเสียงร้องไพเราะ
ราวกับกำลังขับขานบทเพลง ทุกสิ่งรอบตัวล้วนเชิญชวนให้ผู้มาเยี่ยมชม
รู้สึกสดชื่นและซึมซับรับรู้ถึงความงดงามของธรรมชาติได้เป็นอย่างดี

“ไม่คิดเลยนะครับว่าจะมีดินแดนที่งดงามเหมือนผืนแบบนี้อยู่ด้วย
ท่านประธาน คุณน่าจะพาผมมาเที่ยวตั้งนานแล้วนะ”

“ที่นี่ไม่เลวเลยจริงๆ”

น่าเสียดายที่คุณบอกว่าหมู่บ้านแห่งนี้ไม่เหมาะกับเขา เพราะมาที่ใดก็ต้องป่วยกลับไปทุกที ดังนั้นเขาจึงเคยมาที่นี่แค่ไม่กี่ครั้งในตอนเป็นเด็ก หลังจากนั้นก็ไม่เคยย่างกรายมาอีกเลย

เมื่อมาถึงทางสามแพร่ง จางเสวียนก็ชะลอความเร็วลง แล้วหันมามอง

“ไปทางไหนต่อครับ?”

เนียสิงเฟิงเองก็ไม่รู้ มีหน้าซ้ำไม่รู้ว่าไปเพราะสัญญาณบนภูเขาไม่ดีหรืออย่างไร หน้าจอ GPS ถึงได้มีดสนิท ไม่ปรากฏข้อมูลใดๆ ทั้งสิ้น

“อย่าบอกนะว่าคุณไม่รู้ทาง?” ดวงตาสีฟ้าจ้องเขม็ง

เนียสิงเฟิงเริ่มมีอาการเหงื่อซึมเล็กน้อย เขารับเอี้ยวตัวไปคว่ำไปเดินป่ามาความหาแผนที่ แต่ก็ต้องชะงักมือเมื่อเสียงเนือๆ ของจางเสวียนดังแว่วมาเข้าหู

“ผมไม่ได้เอาแผนที่มา”

“ทำไมไม่เอามา?”

“เพราะผมไม่คิดว่าท่านประธานผู้แสนฉลาดและรอบรู้จะไม่รู้ทางไปบ้านเดิมของตัวเองนะสิ”

เนียสิงเฟิงพูดไม่ออก เขาหยิบมือถือขึ้นมา ตั้งใจจะโทรไปถามทาง แต่จางเสวียนกลับลดกระจกหน้าต่างลงและตะโกนเสียงดังลั่น

“เฮ้! คนสวย หมู่บ้านสื่อหลี่ไปทางไหนครับ?”

เนียสิงเฟิงมองออกไปด้านนอก หญิงสาวคนหนึ่งแบกตะกร้าสานมายืนอยู่ตรงข้างทางตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ เธอหันมาตามเสียงเรียก พวกเขาจึงได้เห็นว่าเป็นหญิงสาวสวยจัดจริงๆ จางเสวียนรีบเลื่อนรถไปเทียบข้างเธอมองดูพวกเขา แล้วมองไปยังถนนที่พวกเขาเพิ่งขับรถผ่านมา จากนั้นก็ใช้

นิ้วชี้ไปยังถนนเส้นที่อยู่ด้านขวาสุดโดยไม่พูดอะไรสักคำ

จางเสวียนกล่าวขอบคุณแล้วขับรถไปทางขวาตามคำบอก เนี่ยสิงเพิง
เหลือบมองผ่านทางกระจกมองหลัง หญิงสาวหายตัวไปแล้ว เขาหันขวับไป
หาจางเสวียนทันที

“นี่คุณถามทางจากผีเหรอ?”

“ไม่ใช่ผีครับ นางไม้ต่างหาก!”

จางเสวียนตอบด้วยน้ำเสียงปกติ

ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ เธอเป็นวิญญาณชนิดหนึ่งในป่าไม่มีนิสัยโอบอ้อม
อารี วิชาวาดคมอ่อนด้อย และไม่ทำร้ายมนุษย์ การที่เธอกล้าปรากฏตัวในที่ที่
มีมนุษย์อาศัยอยู่แบบนี้ จึงทำให้จางเสวียนประหลาดใจไม่น้อย

ระหว่างที่รถแล่นไปเรื่อยๆ มีนักท่องเที่ยวซึ่งเพิ่งกลับจากการปีนเขา
และปีศาจแปลกๆ ที่แปลงร่างเป็นมนุษย์ผ่านมาให้เห็นไม่ขาดสาย ดูเหมือน
ว่าทั้งขุนเขาและแหล่งน้ำของที่นี่จะสะอาดบริสุทธิ์ ทำให้มีปีศาจหลายจำพวก
มารวมตัวกันเพื่อบำเพ็ญเพียร แต่ละตนล้วนไม่เกรงกลัวมนุษย์ สามารถ
เดินเฉียดใกล้ผ่านได้อย่างสบาย เห็นแบบนี้แล้วสัตบุรุษชาตญาณก็บอกกับ
จางเสวียนทันทีว่า การกลับบ้านเดิมครั้งนี้คงไม่สงบราบรื่นดังหวัง

เฮ้อ! พวกเขาก็แค่กลับมาไหว้ศาลบรรพบุรุษเท่านั้น ขอยามีปัญหา
มาให้ต้องตามล้างตามเช็ดอีกเลยจะได้หรือเปล่า? ดวงวิญญาณบรรพบุรุษ
ทั้งหลาย ได้โปรดปกป้องคุ้มครองพวกเขาด้วยเถิด!

“ท่านประธานครับ ไอ่หยินในตัวคุณนี้มีแรงดึงดูดดีจริงๆ ไปที่ไหน
เกิดเรื่องที่ไหน คุณช่วยเปิดดูหน่อยสิครับว่าในกระเป๋าผมมียันต์อยู่ที่ใด?”

“หือ?”

“ผมอยากรู้ว่ามียันต์พอใช้หรือเปล่า? นี่เป็นการขอมหน้าต่างก่อน

ฝนตก‘ยัง’ไงละครับ”

เนี่ยสิงเพิงจึงทำการตรวจสอบ ‘ทรัพย์สิน’ ในกระเป๋าสะพายของ
จางเสวียน

“มีอยู่ราวสามสิบบ”

“โอ้ย ไม่พอแน่ สงสัยผมต้องให้ค้างคาวน้อยรีบเอามาเพิ่มด่วน”

จางเสวียนหยิบมือถือออกมาเตรียมโทรออก แต่พอกดหมายเลข
เรียบร้อยแล้วพบว่าไม่มีสัญญาณ หอดหนทางที่จะติดต่อด้วยอุปกรณ์สื่อสาร
เขาจึงจำต้องใช้วิธีสื่อจิต แต่อีกก็ไม่ตอบ ทำให้จางเสวียนหงุดหงิดจนต้อง
กัดฟันกรอด

“ท่านประธาน คุณว่าเจ้าภูตพิทักษ์ตัวนี้เป็นประเภทที่รอให้เจ้านาย
แก้ปัญหาเสร็จค่อยโผล่หัวมาใช้หรือเปล่า?”

“ที่คุณพูดน่าจะหมายถึงพวกตำรวจมากกว่านะ” พอเนี่ยสิงเพิงพูด
จบ ดวงตาสีฟ้าก็หันขวับมาจ้องมองเขาในทันที “ทำไม ผมพูดอะไรผิดเหรอ?”

“ไม่ผิดครับ ผมแค่รู้สึกว่าคุณนี่ช่างสมกับเป็นท่านประธานจริงๆ พูด
ตรงประเด็นปะ ผมนี่ขอคารวะเลย”

เนี่ยสิงเพิงจับคางจางเสวียนให้หันกลับไปมองถนนด้านหน้า

“ดูทาง!”

ใกล้จะถึงหมู่บ้านสี่หลี่แล้ว พวกเขารู้เพราะตอนนี้ที่ปรากฏอยู่ลิบๆ
อยู่เบื้องหน้าคือหมู่บ้านขนาดเล็กมีจำนวนราวร้อยหลังคาเรือน เป็นหมู่บ้าน
ซึ่งตั้งอยู่โดดเดี่ยวท่ามกลางโอบล้อมของหุบเขา ให้ความรู้สึกราวกับเป็น
ดินแดนแห่งสวรรค์ในจินตนาการ

ผู้ที่ออกมาต้อนรับคือหัวหน้าหมู่บ้าน มีนามว่าเนี่ยเฉ่า เป็นชายชรา

¹ ซ่อมหน้าต่างก่อนฝนตก ล้านวนจิน หมายถึง การเตรียมพร้อมไว้ก่อนที่ปัญหาจะมา

รูปร่างผอมบางแต่ยังกระฉับกระเฉง พอได้ยินว่าพวกเขามาถึงแล้ว ก็รีบสาวเท้าวิ่งออกมาต้อนรับทั้งที่ยังถือถุงยาเส้นอยู่ในมือ และเชื้อเชิญให้พวกเขาเข้าบ้าน

“พอเนี่ยอิโหมมาบอกว่าพวกเธอจะมา ฉันก็ตั้งตารอมาตลอด นี่คงเป็นสิงเพิงไซ้ไหม? ครั้งหลังสุดที่เธอมาอย่างตัวแค่นี้อยู่เลย คิดไม่ถึงว่าจะโตเป็นผู้ใหญ่เร็วขนาดนี้”

เนื่องจากชายชรามีอาการหุติง จึงพูดเสียงดังมาก เขาทำไม้ทำมือบอกความสูงของเนี่ยสิงเพิงในวัยเด็กด้วยท่าทางรำเริงแจ่มใส แล้วมองมาทางจางเสวียน

“นี่คนขับรถของเธอนั่นหรือ?”

จางเสวียนเข้าแทบหลุด เขาอ้าปากจะอธิบาย แต่ถูกเนี่ยสิงเพิงห้ามไว้ และเป็นฝ่ายยิ้มน้อยๆ ตอบรับออกไป

“ใช่ครับ”

“ฉันข้าวของก็ให้เด็กคนนี้นึกเข้าไปข้างในก็แล้วกัน”

ชายชราจูงมือเนี่ยสิงเพิงเข้าไปในบ้านอย่างสนิทสนม ขณะที่จางเสวียนหันไปมองเครื่องเช่นไหที่กองกันเป็นภูเขาขนาดย่อมอยู่ในรถแล้วเบ้าปาก

“ไม่จริงไซ้ไหม? จะให้ฉันขนทั้งหมดนี่คนเดียวจริงหรือ?”

“ให้ผมช่วยนะครับ” ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาทักทายและชันอสาอย่างเป็นมิตร “ผมชื่ออาข่าย เป็นหลานผู้ใหญ่บ้านครับ”

“ไม่เป็นไร”

บนตัวชายหนุ่มผู้นี้มีกลิ่นธูปหอมจางๆ หน้าตาทำทางดูแล้วอายุน่าจะยังไม่ถึงยี่สิบ ตาขวามีผ้าปิดไว้ ขณะที่ขาซ้ายก็ดูไม่ค่อยดี เวลาเดินมีอาการ

กะโผลกกะเผลกเล็กน้อย จางเสวียนจึงไม่กล้าให้ช่วยเพราะเกรงจะเป็นการ
กลั่นแกล้งผู้พิการ

“ไม่เป็นไรครับ”

อาชายบอกร แล้วหอบข้าวของมากมายเข้าไปในบ้านด้วยท่าทีที่
ไม่หนักแรงเลยสักนิด จำนวนข้าวของที่ชายหนุ่มขนเข้าไปนั้นมากกว่าเขาถึง
สองเท่า ทำเอาจางเสวียนถึงกับตะลึงตาค้างไปพักใหญ่ กว่าที่จะพูดออกมาได้
เพียงสองคำ

“ขอบคุณ”

บ้านของเนียเฉ่าสร้างตามแบบจีนโบราณ แม้จะเก่าแก่แต่ก็ยังคง
สวยสง่า ด้านในมีแสงส่องสว่าง เมื่อเจ้าของบ้านนั่งเรียบร้อย เนียสิงเฟิงจึง
หยิบของขวัญที่นำมามอบให้ เนียเฉ่าเอ่ยขอบคุณตามมารยาทสองสาม
ประโยคก่อนรับของไป เขาสูบยาเส้นพลางถามสารทุกข์สุกดิบของเนียอี้
เล่าเรื่องเก่าๆ ในหมู่บ้านเข้าไปซ้ำมาว่าลูกชายกับลูกสะใภ้ของเขาตาย
หมดแล้ว ในบ้านจึงเหลือเขา กับหลานชายแค่สองคน อาชายหลานของเขา
มีร่างกายพิการมาแต่กำเนิดจึงยังหาภรรยาไม่ได้ทั้งที่อายุใกล้จะสามสิบแล้ว
พอพูดมาถึงตรงนี้ เนียเฉ่าก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

จางเสวียนนั่งดื่มน้ำชาอยู่ที่ธรณีประตู พอได้ยินเนียเฉ่าเล่าถึง
หลานชาย สายตาของเขาก็เลื่อนไปมองดูอาชายซึ่งกำลังฆ่าฟัน ไม่อยากเชื่อ
เลยว่าชายหนุ่มที่หน้าตาดีแล้วเหมือนอายุยังไม่ถึงยี่สิบคนนี้ ที่แท้มีอายุ
อานามใกล้สามสิบ ทั้งยังทำงานได้คล่องแคล่วไม่แพ้คนที่ร่างกายสมบูรณ์
แข็งแรงดีอีกด้วย

พวกเขากินมื้อกลางวันที่บ้านของเนียเฉ่า อาชายแสดงฝีมือทำ
อาหารเลิศรสคนเดียวทั้งโต๊ะ แต่ชายชรายังไม่วายเอ่ยปากออกตัวกับพวก

เขาอย่างเกรงใจ

“บ้านนอกแบบนี้ไม่มีอะไรดี ๆ ไว้ต้อนรับ ทนกินกันหน่อยนะ”

เนี่ยเจ้าถ่อมตัวเกินไปแล้วจริงๆ อาหารทุกจานรสชาติดีมาก จางเสวียนกินไปพลาง ในใจก็คิดไปพลางว่าการที่คนอย่างอาชายไม่สามารถหาภรรยาได้นั้น นับเป็นเรื่องที่น่าเสียดายมากจริงๆ

กินอาหารเสร็จ เนี่ยเจ้าบอกให้อาชายพาเนี่ยสิงเฟิงกับจางเสวียนไปบ้านเดิมของสกุลเนี่ยเพื่อเก็บสัมภาระ จากนั้นค่อยพาพวกเขาเดินดูรอบหมู่บ้าน

พอได้ยินว่าจะได้เดินเที่ยว จางเสวียนก็รีบถาม

“ในหมู่บ้านนี้มีที่ไหนน่าเที่ยวบ้างครับ?”

“ไม่ค่อยมีวิวดูสวย ๆ ให้นักรอก มีแต่ภูเขาแล้วก็ภูเขา แต่ในภูเขามีน้ำตก น้ำค่อนข้างแรงดีทีเดียว ถ้าเธอชอบ ฉันจะให้อาชายพาไปดู จริงสิที่นี้สัญญาณโทรศัพท์ไม่ค่อยดี มือถือใช้ไม่ค่อยได้ ถ้าหากพวกเธออยากใช้โทรศัพท์ให้มาใช้เครื่องที่บ้านฉันนะ”

“ที่บ้านผมไม่มีโทรศัพท์หรอกครับ?” เนี่ยสิงเฟิงถาม

“มี แต่ใช้ไม่ได้ หมู่บ้านนี้มีโทรศัพท์ที่ใช้งานได้แค่ไม่กี่เครื่อง ตอนมีโทรศัพท์เข้ามาใหม่ ๆ ทุกคนก็เห่อ แย่งกันติดตั้ง แต่ส่วนใหญ่พอติดตั้งไปแล้วก็ใช้งานไม่ได้ เลยกันทิ้งไปหมด”

จางเสวียนหันไปมองเนี่ยสิงเฟิง

“ไม่เป็นไรครับ ผมคิดว่าพวกเราคงไม่มีอะไรต้องไปใช้”

การที่เขาตามเนี่ยสิงเฟิงมาไหว้บรรพบุรุษที่บ้านเดิมครั้งนี้ ก็เพื่อจะได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกันกับแมวกวักแบบสองต่อสอง ยังมีมือถือใช้ไม่ได้ยิ่งดีใหญ่ เขาจะได้ไม่ต้องคอยปิดเครื่องหนีเจ้าพวกสัตว์เลื้อยจอมป่วน

จางเสวียนขับรถไปท้ายหมู่บ้านตามที่อาชายบอก ช้างหน้ามีต้น
พุทไธสงใบเขียวครึ้ม ด้านข้างคือศาลบรรพบุรุษสกุลเนี่ย และบ้านเดิมของ
สกุลเนี่ยที่พวกเขาจะมาพักก็อยู่ข้างตัวศาลนั่นเอง

จางเสวียนจอดรถที่หน้าประตูบ้าน แล้วก้าวลงจากรถไปสำรวจ
ดูสภาพโดยรอบ พบว่าตัวศาลสร้างขึ้นอย่างสวยงามตามแบบโบราณ
ทิศตะวันตกเฉียงเหนือมีทิวเขาทอดตัวเรียงกันเป็นรูปครึ่งวงกลม ไกลออกไป
มีทะเลสาบเล็กๆ ซึ่งมีรอยเว้าทั้งสี่ด้าน ด้านหลังมีดาวทองช่วยหนุน ตรงตาม
ลักษณะฮวงจุ้ยของแหล่งโคตรพิพย์ ทั้งผืนดินบริสุทธิ์ น้ำลมบริสุทธิ์ มีน้ำเล่า
การคำของสกุลเนี่ยถึงเจริญรุ่งเรืองขนาดนี้

ตัวบ้านได้รับการบำบัดกวาดทำความสะอาดไว้อย่างเรียบร้อย ระหว่าง
ที่พวกเขากำลังเดินไปตามระเบียบทางเดิน เนี่ยสิงเพิงก็ได้ยินเสียงบางอย่าง
ดังมาจากด้านหลังจึงหันไปดู เด็กผู้ชายอายุราวห้าหกขวบกำลังแอบมองพวก
เขาจากประตูหลังบ้าน ดวงตากลมโตคุ่นั้นเป็นประกายสดใส เด็กน้อยตกใจ
เมื่อถูกจับได้ จึงรีบหมุนตัววิ่งหนีไปทันที

กลิ่นหอมอ่อนยังอวลอยู่จางๆ เนี่ยสิงเพิงเคลื่อนไหวสายตาออกไปมองที่
พื้นตรงหน้าประตู แสงอาทิตย์ส่องสว่าง เงาของบานประตูทอดยาวลงบน
พื้น เขาจึงนึกขึ้นได้ว่าเด็กชายคนเมื่อครู่ไม่มีเงาอยู่ที่พื้น

“ท่านประธาน ทำอะไรอยู่ครับ? มาช่วยกันหน่อยสิ”

เสียงเรียกของจางเสวียนดังสติเนี่ยสิงเพิงให้กลับมา ชายหนุ่ม
หัวเราะเบาๆ กับตัวเอง

ช่างเถอะ! ถึงยังงี้ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเจอภูตผีลี้กหน้อย เรื่อง
แบบนี้เขาชินเสียแล้ว

พวกเขากลับมาไหว้บรรพบุรุษที่บ้านเกิดครั้งนี้ นอกจากเครื่องเซ่นไหว้

แล้วยังชนข้าวของมาด้วยมากมาย และเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์เป็นของ
จางเสวียน

อาชายมาช่วยพวกเขาชนล้มภาระเข้าไปในบ้าน พอเห็นจางเสวียน
หยิบเตาไฟฟ้าออกมา เขาก็รีบถาม

“เจ้านิกินไฟไหม้หรือครับ? ในหมู่บ้านอาจมีไฟไหม้พอ อีกอย่างถ้า
ใช้ไฟมากไปเซฟต์อาจตัดได้นะครับ”

“เราไม่ใช้หรอก”

เนี่ยสิงเฟิงดึงเตาไฟฟ้าจากมือจางเสวียนเก็บเข้ากล่องล้มภาระ นึก
ไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะหยิบเอาถ่านกับตะแกรงย่างเนื้อออกมาจากกล่องกระดาษ
อีกใบ นอกจากนี้ยังมีเนื้อหมักเครื่องเทศพร้อมผักสดอีกสารพัดชนิด

“ไม่เป็นไร จันเราทำบาร์บีคิวกลางแจ้งกินกันก็ได้ ผมเอาไว้นมำด้วย
คินี่อาชายก็มากินด้วยกันสิ”

ตกลงหมอนี่จะมาให้บรรพบุรุษหรือมาแคมป์ปิ้งกันแน่?

เนี่ยสิงเฟิงหวัดหัวคิดพลางนึกภาวนาขอให้บรรพบุรุษสกุลเนี่ยอย่า
ได้ถือสาหาความหมอนี่เลย

“ที่ลานบ้านมีบ่อน้ำด้วย”

หลังเก็บเสื้อผ้าเรียบร้อย จางเสวียนก็เดินไปคุยกับอาชาย

“เป็นบ่อน้ำที่แห้งแล้วนะครับ ตั้งแต่มีน้ำประปากี่ไม่มีใครใช้น้ำบ่อ
อีก แต่ในห้องน้ำไม่มีอ่าง ถ้าจะอาบน้ำอุ่นต้องต้ม ก็เลยค่อนข้างยุ่งยาก
อยู่บ้าง”

“ไม่เป็นไร อาบน้ำในถังไม้ก็ไม่เลว”

จางเสวียนวิ่งไปดูห้องอาบน้ำ พอเห็นว่ามีถังไม้อยู่จริง เขาก็เริ่ม

จินตนาการภาพตัวเองนั่งแช่น้ำในถังโดยมีแมวกวักคอยปรนนิบัติ คิดแล้วก็หัวเราะคิกคักกับตัวเองอย่างชอบอกชอบใจ

หลังจัดเก็บข้าวของส่วนใหญ่เสร็จเรียบร้อยแล้ว ทั้งสามก็นำเครื่องเช่นไห้วไปที่ศาลบรรพบุรุษสกุลเนี่ย ตัวศาลได้รับการปิดกวาดไว้อย่างสะอาดสะอ้าน ไร้ฝุ่นละออง ตรงกลางตั้งป้ายวิญญาณบรรพบุรุษสกุลเนี่ยทุกรุ่น รูปในกระถางเพิงหมดไป ยังมีกลิ่นหอมกรุ่นอยู่จางๆ

ลมพัดผ่านเข้ามาภายในศาล จางเสวียนทำจมูกฟุดฟิดแล้วเปรยขึ้นอย่างประหลาดใจ

“กลิ่นหอมดีจัง”

เนี่ยสิงเพิงเองก็ได้กลิ่นเช่นกัน เป็นกลิ่นหอมซึ่งคล้ายกลิ่นเครื่องหอมที่จุดในศาล แต่ก็ไม่ใช่เสียทีเดียว ทันใดนั้นเนี่ยสิงเพิงก็คิดขึ้นได้ว่าเด็กชายที่เขาเห็นเมื่อครู่ก็มีกลิ่นหอมจางๆ แบบนี้เหมือนกัน

“กลิ่นรูปนะครับ” อาชายบอก “ผมจะมากักรูปตอนทำความสะอาดเมื่อก่อนป็นคนทำ แต่เดี๋ยวนี้นานสุภาพไม่ค่อยดี เลยให้ผมทำแทน”

มิน่าละ บนตัวอาชายถึงได้มีกลิ่นรูป เนี่ยสิงเพิงรู้สึกซาบซึ้งใจขึ้นมาทันที

“ขอบคุณ”

อาชายมีท่าทางขัดเขินเล็กน้อย เขายิ้มขึ้น

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมต้องขึ้นไปบนภูเขา ผ่านที่นี่ทุกวันอยู่แล้ว แค่ว่ามาทำความสะอาดให้เท่านั้น”

ทั้งสองช่วยกันจัดผลไม้ที่นำมาวางลงบนโต๊ะและจัดรูปไห้วด้วยความเคารพ

หลังไหว้บรรพบุรุษเสร็จ จางเสวียนก็บอกว่าอยากจะไปดูน้ำตก

ไปเทา ซึ่งเนียสิงเฟิงเองก็เห็นดีด้วย พวกเขาจึงกลับไปเอาเบ้เดินป่าเพื่อขึ้นเขาไปกับอาชาย

ตอนออกจากบ้าน เนียสิงเฟิงเห็นพวกเด็กๆ มาล้อมวงดูรถมินิคูเปอร์ ด้วยท่าทางสนใจ เนื่องจากหมู่บ้านสื่อหลี่แห่งนี้ค่อนข้างอยู่ห่างไกล ความเจริญ แต่เพราะความสวยงามของภูเขาหลิขานทำให้มีนักท่องเที่ยวมาพักค้างแรมบนภูเขาอยู่ไม่น้อย พวกเด็กๆ จึงไม่ตื่นเต้นกับคนแปลกหน้า แต่ตื่นตากับรถคันเล็กแสนน่ารักของจางเสวียนมากกว่า

เขาไม่เห็นเจ้าฝีน้อยน่ารักตาโตตนนั่นอีก เนียสิงเฟิงคิดว่าอาจเพราะภูตผีไม่ค่อยอยู่กับกลิ่นอายมนุษย์ ที่ไหนมีมนุษย์รวมตัวอยู่มาก พวกมันยิ่งไม่กล้าเข้าใกล้

ทิวทัศน์บนภูเขางดงาม มีป่าไม้อุดมสมบูรณ์ อาช่ายเติบโตขึ้นมาท่ามกลางป่าเขา ดังนั้นแม้จะมีร่างกายพิการแต่ก็สามารถเดินบนภูเขาได้อย่างรวดเร็ว ระหว่างทางที่พวกเขาเดินไป บางครั้งจะมีสัตว์ป่าตัวเล็กตัวน้อยจำพวกแมวภูเขาและกระต่ายป่าวิ่งตัดหน้า ทั้งที่เห็นคนนอกแต่พวกมันก็ไม่ได้มีท่าทีหวาดกลัว เพียงแค่หลบอยู่หลังพุ่มไม้ขณะจ้องมองพวกเขาด้วยสายตาสนใจ

“ไม่ค่อยมีนักท่องเที่ยวมาที่นี้ขึ้นหรือ? พวกสัตว์ถึงดูไม่กลัวคนเลย?”
เนี่ยสิงเพิงถามอย่างประหลาดใจ

“นี่เป็นเส้นทางลัดที่คนนอกไม่รู้จักรับ พวกมันจะไม่ไปที่ที่มีคนอยู่ เจ้าตัวเล็กพวกนี้มันฉลาดมาก”

อาช่ายพูดด้วยสีหน้าอ่อนโยนราวกับกำลังชื่นชมลูกๆ ของตัวเอง

“มีคนมาล่าสัตว์กันบ้างไหม?”

จางเสวียนมองดูกระต่ายน้อยอ้วนพีตัวหนึ่ง คิดในใจว่าน่าจับมาอย่าง
ทำเป็นบาร์บีคิวสำหรับมือเย็นจริงๆ

“มีครับ แต่คนพวกนั้นจะกลายเป็นถูกล่าซะเอง” เมื่อพูดถึงการล่าสัตว์
ดวงตาของอาชายก็เปลี่ยนเป็นเยียบเย็น “ที่นี่เป็นเขตอนุรักษ์ ตามกฎแล้ว
ไม่อนุญาตให้มีการล่าสัตว์ ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนแอบเข้ามาล่าอยู่บ่อยๆ แต่
ผลลัพธ์ก็คือ ไม่ตกเหวตายนะ ก็หายตัวไป พอหาตัวเจอก็เสียสติบ้าง พุดจา
เลอะเลือนไม่รู้เรื่องบ้าง ใครต่อใครเลยเล่าลือกันว่าภูเขาลี้ซานมีเทพเจ้าคอย
ปกปักรักษาและลงโทษผู้ที่เข้ามานุกรุก”

จางเสวียนมองกระต่ายตัวอ้วนจ้ำม่ำแล้วได้แต่แอบกลืนน้ำลาย
รู้ทันที่ว่าตัวเองคงไม่มีลาปากได้ล้มรสเนื้อกระต่ายป่าเป็นมือเย็นแสนโอชะ
แน่ ถึงอย่างนั้นการเดินทางครั้งนี้ก็ไม่แน่ว่าเสียเที่ยว เพราะตามริมทางมี
ต้นขางผู้ขึ้นอยู่มากมาย ใบไม้รูปดาบสีเขียวสดใส่ส่งกลิ่นหอมจางเตะจมูก
ถ้าย่นต์ที่นำมาไม่พอใช้ การมีอยู่ของสมุนไพรกำจัดสิ่งอัปมงคลชนิดนี้ย่อม
เป็นการส่งผ่านกลางหิมะ¹ได้เป็นอย่างดี

“ถ้าผมขอเก็บใบไม้พวกนี้ไปบ้างจะถือว่าเป็นการลบหลู่เทพเจ้าหรือ
เปล่า?”

เมื่อได้รับคำตอบว่าไม่เป็นไร จางเสวียนจึงเลื่อนสายตาไปทาง
เนินสูงเพิงแล้วยิ้มประจบ

“ท่านประธานครับ...”

¹ ต้นขางผู้ (Acorus calamus) คนไทยเรียกว่าน้้า สมัยราชวงศ์ซิงชาวจีนนิยมนำมาต้มเป็น
กาแขวนไว้หน้าประตูบ้าน เชื่อว่าจะช่วยป้องกันภูตผีปีศาจได้

² ส่งผ่านกลางหิมะ ส่วนวจนจีน หมายถึง การได้รับความช่วยเหลือในยามที่ประสบเหตุการณ์
คับขันหรือลำบาก

ตอนพวกเขาเดินไปถึงน้ำตกไปเทา เป้เดินป่าของเนี่ยสิงเพ็งจึงอัดแน่นไปด้วยใบชางผู้ อาชายถามด้วยความสงสัย

“พวกคุณจะทำอะไรไปทำไมพวกนี้ไปทำอะไรครับ?”

“บางที่มันอาจจะมีประโยชน์”

เนี่ยสิงเพ็งพิมพ์คำตอบคำถามนั้นอย่างกำกวม ขณะที่สายตามองไกลไปยังจางเสวียนซึ่งถอดรองเท้าและกำลังก้าวลงไปทดสอบระดับความลึกของน้ำบริเวณด้านหน้าน้ำตก

อาชายไม่ได้ชักใช้ต่อ แต่เปลี่ยนหัวข้อไปคุยเรื่องอื่น

“คุณจะไปตรงน้ำตกก่อน แล้วค่อยไปเดินดูรอบๆ ดีไหมครับ? ผมจะช่วยถ่ายรูปให้”

“ไม่เป็นไร ผมแค่อยากมาดูวิวเท่านั้น”

แม้ว่าน้ำตกไปเทาจะมีขนาดไม่ใหญ่นักแต่ก็มีทิวทัศน์สวยงาม เนี่ยสิงเพ็งจึงหยิบกล้องออกมาหามุมเหมาะๆ เขาถ่ายรูปรูปร่างไวห้อยใบและถ่ายรูปจางเสวียนไว้สองสามใบ ตอนที่ถ่ายภาพน้ำตก เขามองเห็นเงาสีขาววูบไหวผ่านเลนส์แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา จนเมื่อจางเสวียนเดินกลับมาทชุดตัวลงนั่งข้างๆ เพื่อถ่ายรูป เนี่ยสิงเพ็งจึงกระซิบบอก

“ที่นี่มีอะไรแปลกๆ เยอะเลย”

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ น่าจะไม่มีอะไร เพราะเท่าที่เห็น ผมยังไม่รู้สึกถึงจิตมู่งร้ายเลย”

แม้อีกฝ่ายจะบอกแบบนั้น แต่เนี่ยสิงเพ็งก็ยังไม่ค่อยอยากเชื่อสัมผัสที่หกของจางเสวียนนัก

“ตอนที่คุณลงไปใต้น้ำเมื่อกี้...” ชายหนุ่มสารภาพ “ผมกังวลแทบแย่ว่าอาจมีศพโผล่ขึ้นมาอีก”

จางเสวียนหันมาจ้องมองเขาคูหนึ่ง ก่อนจะหลุดเสียงหัวเราะดังลั่น

“ท่านประธาน คุณคิดมากไปหรือเปล่าครับ? ใช้ว่าต้องเกิดเรื่องประหลาดขึ้นทุกทีที่เราไปเสียหน่อย”

เนียสิงเฟิงอดหัวเราะด้วยไม่ได้ จะว่าเขาคิดมากก็ใช่ แต่จะตำหนิเขาได้อย่างไร ใครทำให้เขากับจางเสวียนเป็นเหมือนสนามแม่เหล็กดึงดูดญาติทุกครั้งที่อยู่ด้วยกันล่ะ ตอนนี้เขาถึงขนาดรู้สึกว่าการันไดอยู่ด้วยกันแล้วไม่เกิดเรื่องขึ้นเลย แบบนั้นต่างหากที่ไม่ปกติ

อาชายเดินไปเก็บผลไม้ป่าที่ขึ้นอยู่บริเวณนั้นมาให้ หลังจากกินผลไม้ลูกโตหวานฉ่ำเสร็จ ทั้งสามก็นั่งพักผ่อนกันต่ออีกครู่หนึ่งจึงเดินกลับระหว่างทางอาชายก็พูดขึ้น

“บนเขายังมีที่วิเศษอยู่ อีก ถ้าพวกคุณอยากถ่ายรูป พรุ่งนี้ผมจะพามาครับ”

เนียสิงเฟิงตอบด้วยน้ำเสียงเกรงใจ

“ไม่เป็นไร พวกเรามากันเองก็ได้”

“ทางบนภูเขานี้สลบซับซ้อน ถ้าไม่มีคนนำทางอาจหลงป่าได้ง่ายๆ เพราะป่าที่นี่รกมากอย่างที่เห็น สัญญาณมือถือก็ไม่ดี ถ้าพวกคุณอยากเดินเล่นกันเอง ก็อย่าเดินไปไกลนักนะครับ”

อาชายกำชับด้วยสีหน้าจริงจัง ทว่าเนียสิงเฟิงกลับรู้สึกเหมือนอีกฝ่ายไม่ได้เป็นห่วงความปลอดภัยของพวกเขาเพียงอย่างเดียว แต่เหมือนกับเกรงว่าพวกเขาจะล่องล้าเข้าไปในเขตแดนของตนเสียมากกว่า ทว่านี่ก็อาจเป็นแค่นิสัยระแวดระวังตามประสาคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในหุบเขาก็เป็นได้ด้วยเหตุนี้ทั้งเขาและจางเสวียนจึงผงกศีรษะรับคำ

เมื่อพวกเขาลงมาจากภูเขาก็เห็นผู้คนมากมายยืนรวมตัวกันอยู่

ที่ลานกว้าง ล้อมรอบบ้านใหญ่หลังหนึ่งซึ่งอยู่ไกลหมู่บ้านออกมา เสียงพิมพ์คำคล้ายเสียงสวดมนต์ดังแว่ว ดวงตาของจางเสวียนสว่างวาบ นี่เป็นถ้อยคำและท่วงทำนองที่เขาคุ้นเคย คิดไม่ถึงเลยว่าจะได้มาเจอเพื่อนร่วมอาชีพในหมู่บ้านที่ห่างไกลแบบนี้

พอก้าวเข้าไปใกล้จึงเห็นร่างชายวัยกลางคนในชุดนักพรตเต่า กำลังถือกระบี่ไม้ยาวรำพร้อมกับสวดภาวนาอยู่หน้าแท่นบูชาที่ตั้งขึ้นเป็นการชั่วคราว มีชาวบ้านมุงดูด้วยสีหน้าแสดงความเลื่อมใส บ้านหลังที่อยู่ตรงหน้าพวกเขาในตอนนี้มีลักษณะเป็นโกดังร้างที่เก่าจนตัวตึกเต็มไปด้วยรอยต่างดวง ไม้คานก็ผุพัง อีกทั้งยังมีตะไคร่เขียวจับจนเต็ม เห็นได้ชัดว่าถูกทิ้งร้างเอาไว้มานานมาก

เมื่อเห็นการก้าวกั๋งบู๊ของนักพรตผู้นั้น จางเสวียนก็ต้องแอบเบือนหน้าไปหัวเราะ เพราะนั่นเป็นการก้าวกั๋งบู๊ที่มีวัชว์ยิ่งกว่าเขาเสียอีก ก้าวสลับผิดไปแปด ทิศทางก็ผิดเพี้ยน ฝีมือแค่นี้ยังกล้ามาหลอกเอาเงินชาวบ้านอีกหรือ?

“ขายน้าพวกคุณแล้ว” อาชายพูดด้วยสีหน้าไม่ค่อยสบายใจนัก “นี่เป็นความเชื่อเก่าแก่ของคนในหมู่บ้านที่จะต้องทำพิธีในช่วงนี้ของทุกปีนะครับ”

“พิธีขอฝนหรือครับ?” จางเสวียนมองไปที่ยันต์ขอฝนซึ่งอยู่บนแท่นบูชา

“ไม่ใช่ครับ เป็นพิธีที่คนในครอบครัวสวดอธิษฐานเพื่อให้ดวงวิญญาณของผู้ล่วงลับไปสู่สุคติ” อาชายชี้นิ้วไปที่โกดังผุพังหลังนั้น “ปู่เล่าว่าแต่เดิมที่ตรงนั้นเป็นโรงงานดอกไม้ไฟ เมื่อสี่สิบปีก่อนเกิดไฟไหม้ขึ้น มีคนมากมายต้องตายในกองเพลิง นับแต่นั้นก็เกิดเรื่องประหลาดในหมู่บ้านอยู่บ่อยๆ คนเฒ่า

คนแก่บอกว่าน่าจะเป็นฝีมือของคนที่ตายอย่างกะทันหัน ก็เลยเชิญนักพรตมาทำพิธี และทำมาตลอดตั้งแต่นั้นครับ”

เนียสิงเฟิงกับจางเสวียนหันมองตากัน อาชายีรีบโบกไม้โบกมือพัลวัน

“ผมรู้ว่าคนที่อยู่ในเมืองอย่างพวกคุณไม่เชื่อเรื่องมงายแบบนี้ ถือเสียว่าเป็นการแสดงก็แล้วกันนะครับ พวกคุณคงเห็นแล้วว่าในหมู่บ้านเราไม่มีสิ่งบันเทิงเริงรมย์ ได้ดูนักพรตทำพิธีแบบนี้ก็พอจะชดเชยได้บ้าง”

“ผมไม่คิดว่าเรื่องนี่มงายเลย เพราะความจริงแล้วผม...”

“เหนื่อยกันมาทั้งวันแล้ว คงต้องขอตัวกลับไปจัดข้าวของก่อน วันนี้ขอบคุณมากนะ” เนียสิงเฟิงรีบตัดบท

ในตอนจะแยกกัน อาชายียังชวนให้พวกเขาไปกินข้าวที่บ้านแต่เนียสิงเฟิงปฏิเสธ โดยบอกว่าต้องรีบกลับไปจัดการกับเนื้อและผักสดที่จางเสวียนหอบหิ้วมาให้หมด ก่อนที่พวกมันจะเสีย

เมื่อพวกเขากลับไปถึงบ้าน เนียสิงเฟิงกับจางเสวียนก็แวะไปจุดธูปที่ศาลบรรพบุรุษอีกครั้ง นี่ก็ไม่ถึงว่าผลไม้ที่จัดอยู่ในจานเช่นไหว้จะหายไปกว่าครึ่ง โดยเฉพาะองุ่นที่หายไปเกือบหมด จางเสวียนโวยวายดั่งลั่น

“เกินไปแล้วนะ ใครแอบมาขโมยกินของเช่นไหว้!”

กลิ่นหอมจางๆ ยังอวลอยู่ภายในศาล สายลมยามค่ำโชยพัดยั่วยุทำให้กลิ่นนั้นชัดเจนขึ้น เวลานี้เนียสิงเฟิงแน่ใจแล้วว่าไม่ใช่กลิ่นธูป แต่เป็น....

“กลิ่นต้นซางผู้” จางเสวียนตอบข้อสงสัยของเนียสิงเฟิง

ชาวบ้านที่นี้เชื่อถือเรื่องโชคลางมาก ดังนั้นแม้พวกเด็กๆ จะอยากขโมยกินของเช่นไหว้มากแค่ไหน ก็คงไม่กล้าทำหยาหน้ากันขนาดนี้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสิ่งของเหล่านี้เป็นเครื่องเล่นให้ของเทียนชื่อ จางเสวียน
โมโหจัดจนเปล่งเสียงหัวเราะหึหึเย่เย่

“ถ้ารู้ว่าเป็นฝีมือของปีศาจตนไหนละก็ ผมจะเล่นงานให้วิญญาณ
มันดับสูญเลย คอยดู!”

“แต่ก็...”

เสียงร้องแผ่วเบาเหมือนเสียงลูกเหล็กกระทบพื้น เนี่ยสิงเพิงแหงนหน้า
ขึ้นไปมองบนหลังคา แต่เสียงนั้นก็หายไปอย่างรวดเร็ว คล้ายว่ามันหวาดกลัว
ในคำพูดของจางเสวียนจนต้องรีบแผ่นหนี

“ช่างเถอะ เรามีผลไม่มาตั้งเยอะ ไปจัดมาวางใหม่ก็ได้”

เนี่ยสิงเพิงจัดรูปเสร็จก็รีบลากตัวจางเสวียนกลับไปเตรียมอาหาร
เย็นที่บ้าน แน่หนอนว่ามื้อนี้จะต้องเป็นบาร์บีคิวที่อีกฝ่ายเฝ้ารอมาทั้งวัน

หวังว่าเซฟตี้คงไม่ตัดสินใจ เนี่ยสิงเพิงอธิษฐานกับบรรพบุรุษของ
ตัวเองอยู่ในใจขณะมองดูจางเสวียนที่ตอนนี้อารมณ์ดีขึ้นแล้วและกำลังหยิบ
เตาไฟฟ้าออกมาด้วยสีหน้าระรื่น ตามด้วยผักสดที่ล้างเสร็จแล้ววางลงบน
ตะแกรงเพื่อเตรียมย่าง

แต่ไฟฟ้าของที่นี่คงมีกำลังน้อยจริงๆ เพราะพวกเขารออยู่นานมาก
กว่าบาร์บีคิวที่ย่างจะส่งกลิ่นหอมตลบไปทั่วห้อง จางเสวียนละจากเตา เดิน
เข้าไปหยิบถ้วยกระดาษกับตะเกียบแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งในห้องครัว พอกลับ
ออกมาก็ร้องลั่น

“ท่านประธาน เห็ดหอมของผมล่ะ?”

เนี่ยสิงเพิงซึ่งกำลังจัดการกับต้นชางผู้ที่เก็บมาอยู่ในห้องข้างๆ เดิน
มาที่ห้องรับแขกทันทีที่ได้ยินเสียงโวยวาย จางเสวียนยืนอยู่หน้าเตาไฟฟ้า
กำลังมองจ้องมาที่เขาด้วยนัยน์ตาสีฟ้าเข้มจัดที่ฉายแววหงุดหงิดเต็มที่

“คุณแอบกินเห็ดหอมของผมใช่ไหม? เห็นอยู่ชัดๆ ว่าผมย่างไว้ตั้งสามดอก!”

เนี่ยสิงเฟิงเลื่อนสายตามองเห็ดหอมซึ่งตอนนี้เหลืออยู่เพียงดอกเดียวบนตะแกรง ด้วยสีหน้าซึ่งจะหัวเราะก็ไม่ใช่จะร้องไห้ก็ไม่เชิง

“ผมเปล่า”

จางเสวียนชอบเห็ดหอมมาก ทำไมเขาจะไม่รู้ ดังนั้นเขาจึงไม่มีทางแย่งเด็ดขาด อีกอย่างเขาไม่มีตะเกียบ จะให้ใช้มือเปล่าหยิบอาหารบนเตาอย่างนั้นหรือ?

ดวงตาสองคู่สบประสาน จางเสวียนเหลียวมองโดยรอบแล้วก็เข้าใจทุกอย่างได้ในทันที เขาพยักหน้ากับตัวเองด้วยสีหน้าฉุนเฉียว

“เจ้าปีศาจชั่วร้ายพวกนั้น!”

เนี่ยสิงเฟิงมองตะแกรงเหล็กแล้วพบว่าไม่เพียงเห็ด แต่ยังมีเนื้อหายไปด้วย สายลมยามค่ำพัดพากลิ่นหอมคุ่นจุกโชยมา เขาเลิกคิ้วแล้วเดินไปปิดหน้าต่าง

ยังดีที่ต่อจากนั้นไม่มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นอีก กลิ่นเนื้ออย่างกับข้าวสวยร้อนๆ ทำให้พวกเขารู้สึกหิว และเพราะท้องหิวจางเสวียนจึงยังไม่ตามไปติดบัญชีกับบรรดาภูตผี เขาหยิบเปี๊ยะมาเปิดดื่มกับเนี่ยสิงเฟิงไปพลางกินบาร์บีคิวไปพลาง

“ถ้ารู้แบบนี้ ผมจะให้ค่าชดเชยมาด้วย จะได้ให้มันช่วยบริการพวกเราแล้วก็จับเจ้าผีพวกนั้น”

จางเสวียนบ่น เพราะพอกินข้าวเสร็จ ขณะที่เนี่ยสิงเฟิงอาบน้ำอย่างสบายอยู่ในห้องน้ำ ตัวเขากลับต้องไปจุดไฟเพื่อต้มน้ำอยู่ข้างนอกตัวบ้าน ทำให้ไม่ได้เห็นภาพเช็กที่ซู่ซ่าอะไรเลยสักอย่าง

“อ้อไม่ใช่คนรับใช้นะ” เสียงเนี่ยสิงเพิงดังทะลุกำแพงไม้ออกมา

“ถ้ามันทำหน้าที่ภูตพิทักษ์ที่ดีไม่ได้ มันก็ต้องทำหน้าที่ภูตรับใช้แทนสิครับ”

จางเสวียนเติมพินจนเปลวไฟลุกแรงดีแล้ว จึงค่อยสูดลมหายใจเข้าปอดและลุกขึ้นยืน เตรียมจะเข้าไปแช่น้ำร่วมถึงกับแมวกวักที่แสนน่ารักให้ชุ่มฉ่ำใจ ใครจะรู้ว่าพอเขาเดินเข้าไป เนี่ยสิงเพิงก็เดินสวนออกมาด้วยสีหน้าสดชื่น มีหน้าซำยังพาดชุดนอนของเขาไว้ให้บนราวอย่างเรียบร้อย

“ผมจะไปปูที่นอนให้ คุณค่อยๆ อาบให้สบายนะ”

“นี่...”

ไม่เพียงความฝันที่จะได้แช่น้ำร่วมถึงกับหนุ่มหล่อที่แตกสลายคล้ายฟองสบู่ แม้แต่บริการภูตหลังที่วาดหวังไว้ก็ไม่ได้ใช้งาน ดวงตาของจางเสวียนเคลือบมองตามร่างเนี่ยสิงเพิงซึ่งกำลังเดินจากไป ขณะคิดในใจอย่างหงุดหงิดว่าไม่น่าทำเป็นขยันไปช่วยก่อไฟให้เลย!

จางเสวียนถอดเสื้อผ้าแล้วหย่อนตัวลงแช่น้ำในถังไม้ เขานั่งฟังขอบถ้ำแล้วหลับตา ปากก็ฮัมเพลงเบาๆ เขายังไม่ได้หลับเลยสักงีบตั้งแต่เมื่อคืน น้ำอุ่นกำลังดีนี่จึงช่วยผ่อนคลายความเหนื่อยล้าที่มีมาทั้งวันได้มาก ทว่าขณะกำลังเคลิบเคลิ้ม จมูกก็ได้กลิ่นหอมจางๆ ตามด้วยเสียงฝีเท้าที่ก้าวเดินเข้ามาอย่างระมัดระวัง จางเสวียนไม่ได้ลืมตาขึ้นมอง แต่มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มร้าย

“โอ้คนหลงโลก โอ้นักพรตหน้าเหม็น! คอยดูเถอะ ข้าจะกินของเซ่นไหว้ของแกให้เรียบ ดูสิว่าแกจะมีปัญญาทำลายดวงวิญญาณของข้าได้จริงหรือเปล่า!”

จางเสวียนลุกพรวดขึ้นนั่งหลังตรง เสียงนั้นหายวับไปทันที เขากะโดด

ออกมาจากถ้ำไม้ คิวาซุนนอนมาสวมอย่างรวดเร็ว รอบด้านว่างเปล่า แต่มีรอยเท้าเล็กๆ ปรากฏอยู่บนพื้น สามารถบอกทิศทางของบุคคลปริศนาได้ ชายหนุ่มจึงเหวี่ยงไหมวัดวิญญานไปตามทิศทางนั้นแล้ววิ่งตามไป ใครจะนึกว่าจู่ๆ ก็มีเสียงลูกเหล็กกระทบพื้นดังขึ้น สบู่ชิ้นหนึ่งกลิ้งเข้ามาใต้ฝ่าเท้าของเขาอย่างรวดเร็ว จางเสวียนยังไม่ทันจึงเหยียบพรีดลงไปเต็มเท้า จากนั้น...

แอ๊ก!

เนี่ยสิงเพิงรีบวิ่งมาทันทีที่ได้ยินเสียง แต่ยังไม่ทันถึงห้องน้ำ เขาก็เห็นเด็กชายคนหนึ่งวิ่งมาตรงหัวมุมทางเดินอย่างรวดเร็ว ในมือของเด็กน้อยมีบางอย่างคล้ายวัตถุสีขาววูบไหว เมื่อพยายามเพ่งมองจึงเห็นว่าวัตถุสีขาวก้อนนั้นคือสุนัขจิ้งจอกซึ่งมีความสูงพอกันกับเด็กน้อย ขนสีขาวบริสุทธิ์ดุจหิมะไปทั่วตัว และมีรูปร่างค่อนข้างอ้วนท้วน การได้เห็นหนึ่งเด็กน้อยและหนึ่งจิ้งจอกน้อยวิ่งจับมือกันแหวกม่านราตรีตรงมาทางเขาเช่นนี้ ทำให้เนี่ยสิงเพิงรู้สึกประหลาดใจจนไม่รู้ว่าควรทำอะไรดี

พอเห็นเขา เด็กน้อยก็หยุดฝีเท้าลงทันทีและมีท่าทางหวาดกลัวเหมือนไม่กล้าเข้ามาใกล้ เนี่ยสิงเพิงจึงเป็นฝ่ายขยับตัวหลบทางให้ เขารู้ว่าเด็กน้อยผู้นี้ไม่ใช่มนุษย์ แต่เพราะอีกฝ่ายไม่มีจิตสังหาร ทั้งยังมีรูปร่างผอมบางชวนให้สงสาร สำหรับปีศาจจำพวกนี้ เขาไม่ใจแข็งพอที่จะถือสาหาความได้

เด็กชายรีบดึงจิ้งจอกน้อยให้วิ่งต่ออย่างรวดเร็ว แต่ก่อนจะเลี้ยวลับหายไปตรงหัวมุมทางเดิน ยังอุตส่าห์ยื่นหน้ามาส่งยิ้มนำเอ็นดู แล้วก้มศีรษะให้

“ขอบคุณนะครับพี่ชาย!”

เนี่ยสิงเพิงไปถึงห้องอาบน้ำทันได้เห็นจางเสวียนกำลังพยายาม
ตะกายลุกขึ้นจากพื้น เขารีบตรงเข้าไปช่วยประคอง

“คุณไม่เป็นไรใช่ไหม?”

“คุณเห็นผมเหมือนคนไม่เป็นไรไหมล่ะ?” จางเสวียนย้อนถามขณะ
ใช้มือνωดเอวตัวเองไปมา “ตอนคุณเดินมาที่นี่เจออะไรแปลกๆ บ้างหรือเปล่า
ครับ?”

เนี่ยสิงเพิงสั่นศีรษะ แม้ในใจจะรู้สึกผิดอยู่บ้าง

“ให้ผมอุ้มคุณกลับไปห้องดีไหม?”

“ไม่ต้องหรอกครับ”

จางเสวียนหยิบเส้นขนสีขาวยที่ติดอยู่บนเสื้อคลุมซึ่งพาดอยู่บนราว
ขึ้นมาดูแล้วหัวเราะเหยิ่มเกรียมน ต่อให้หนีพ้นพระก็หนีไม่พ้นเขตวัด³คิดจะหนี
ให้พ้นเทียนซือมือฉมังอย่างเขานั้นห่วย ไม่ง่ายหรอกนะ!

เพราะพวกเขายังไม่รู้สิ่งกวาง เมื่อกลับมาถึงห้องนอนเนี่ยสิงเพิง
จึงเปิดทีวีเครื่องเล็กที่ตั้งอยู่บนหัวเตียงดู แต่สัญญาณในหุบเขาไม่ดีจริงๆ
ทำให้ฝนดูได้แค่ไม่กี่ช่อง มีหน้าจายังมีคลื่นแทรกทำให้ภาพดูคล้ายมีหิมะ
โปรยปรายอยู่ตลอดเวลา ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจปิด เช่นเดียวกับจางเสวียน
ที่นอนเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่บนเตียง แต่เพราะปราศจากสัญญาณโดย
สิ้นเชิง ทำให้ต้องวางโทรศัพท์ลงพร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เฮ้อ ผมอุตส่าห์เอาโน้ตบุ๊กมาด้วย แต่แบบนี้คงใช้ทำอะไรไม่ได้”

ไม่มีทีวี ไม่มีอินเทอร์เน็ต นี่เป็นสิ่งที่คนในยุคปัจจุบันไม่อาจ
จินตนาการได้เลยจริงๆ แต่เนี่ยสิงเพิงกลับรู้สึกว่าบางครั้งการได้มาใช้ชีวิต
เงียบสงบอยู่ร่วมกับธรรมชาติ ปลีกตัวออกจากโลกที่วุ่นวายเช่นนี้บ้างก็

³ หนีพ้นพระก็หนีไม่พ้นเขตวัด ล้านวนจีน หมายถึง หนีได้แค่ชั่วคราว แต่ไม่มีทางหนีได้ตลอดไป

ไม่เลวนัก เขาปิดไฟ แล้วเอนกายลงนอนเคียงข้างจางเสวียนบนเตียง เมื่อนึกถึงเหล่าอมนุษย์ที่พบเจอในวันนี้กับเรื่องที่อาชายเล่าให้พวกเขาฟัง ชายหนุ่มจึงอดถามออกมาไม่ได้

“คุณว่าในป่าเขาแบบนี้ มีเทพเจ้าปกป้องรักษาอยู่จริงหรือเปล่า?”

จางเสวียนขำพริตออกมา แล้วกระซิบตอบ

“ท่านประธาน โลกนี้ไม่มีเทพเจ้าหรอกครับ”

“คุณเชื่อว่าโลกนี้มีผี แต่ไม่เชื่อว่ามีเทพเจ้านั้นหรือ?”

เป็นเทียนชื่อแต่กลับไม่เชื่อเรื่องเทพเจ้า วินาทีนั้น เนี่ยสิงเพิงรู้สึกว้าง บางครั้งเขาก็ไม่เข้าใจจางเสวียนเลยจริงๆ

จางเสวียนหัวหวอดแล้วตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“ผมเชื่อในสิ่งที่ตามผมมองเห็นเท่านั้น ผมเจอภูตผีปีศาจอยู่ทุกวัน แต่ไม่เคยเจอเทพเจ้าเลยสักที”

แม้อากาศจะไม่หนาว แต่เนี่ยสิงเพิงกลับรู้สึกสะท้านเยือกขึ้นมา ความหวาดกลัวผุดพุ่งขึ้นมาจากก้นบึ้งของจิตใจ เขาไม่ได้กลัวจางเสวียน แต่กลัวบางสิ่งซึ่งตัวเขาเองก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าคืออะไร

“อย่าคิดแบบนั้นสิ” เขาเคลื่อนไหวตัวเข้าไปโอบกอดจางเสวียนจากทางด้านหลัง “ทุกสิ่งบนโลกใบนี้นะ ตราบเท่าที่คุณมีความเชื่อว่ามันมีอยู่จริง มันก็จะมีอยู่จริงนะ”

ความใกล้ชิดช่วยปิดเป่าความรู้สึกกระวนกระวายที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันให้เลือนหาย เนี่ยสิงเพิงยิ้มเมื่อจุมูกได้กลิ่นกายหอมจางๆ ที่ยั่ววนใจเขาเป็นที่สุด และตอนนี้ความรู้สึกนั้นก็ยิ่งกระจ่างชัดในใจ อ้อมแขนที่โอบกอดจึงรัดแน่นมากขึ้น เขาก็มลงขบเม้มที่ตึงหูของจางเสวียนเบาๆ

บางที...ที่นี้อาจมีกิจกรรมที่น่าสนใจกว่าการดูทีวีหรือเล่นอินเทอร์เน็ต

ก็เป็นได้

แต่จางเสวียนบัดมือเขาออกและขยับตัวหนีเข้าไปด้านในสุดของเตียง แล้วเอ่ยด้วยเสียงงมเงา

“ท่านประธาน อย่าทำตัวสนิทสนมกับคนชั่วรณักสิครับ”

“ผมก็แค่ล้อเล่น”

“งั้นก็เล่นให้จบเลยก็แล้วกัน”

เสียงลมหายใจสม่ำเสมอบ่งบอกว่าจางเสวียนเข้าสู่ห้วงนิทราไปแล้ว เนี่ยสิงเพิงได้แต่ยืมขึ้นกับตัวเองในความมืด ก่อนจะพลิกตัวกลับมานอนที่เก่า

“เจ้าคนเจ้าคิดเจ้าแค้นเอ๊ย!”

“ความเศร้าเอ๋ย มาจากที่ใด หัวใจสลายในสสารทฤทุ ไบกล้วยพัดไหว
แม่ไร้สายฝน...”

เสียงขับลำนำที่ฟังคล้ายคำรำพันของคู่รักที่จำพราดจากกันชั่ววันจันทร์ ซึ่งดังก้องอยู่ในหู ทำให้ดวงตาของซีเหมินถึงเปิดขึ้นทันที ทว่าน้ำเสียงอ่อนเบานั้นก็ยั่วนเวียนอยู่รอบตัว รวากับว่าเขากำลังตกอยู่ในห้วงแห่งความฝันที่ชวนให้เคลิบเคลิ้ม พริบตานั่นซีเหมินถึงรู้สึกเหมือนดวงวิญญาณของตนกำลังหลุดลอยออกจากร่าง เขาลุกขึ้นนั่ง มองเหม่อไปทางต้นเสียง

ไม่ว่าหน้าตาต่างในห้วงเปิดออกตั้งแต่เมื่อไร ลมราตรีโบกพัด ผ้า màn ปลิวไสว หญิงสาวรูปทรงอรรชรปรากฏกายภายใต้เงาจันทร์ เรือนผมยาวสยาย อารมณ์พลีปลิ้วตามแรงลม ริมฝีปากยกขึ้นเป็นมุมโค้งคล้ายกำลังแหย้มิ้ม แต่ระหว่างคิ้วกลับปรากฏความโศกเศร้าอยู่จางๆ ภาพนั้นดูนุ่มนวล บางเบา รวากับจะเลือนหายไปนในสายลมได้ทุกเมื่อ

“คุณผู้หญิงครับ คุณ...”

หัวใจของซีเหมินถึงเต้นโลดขึ้น เขาก้าวลงจากเตียง ค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้หญิงสาว เพราะน้ำเสียงระทมทุกข์ของเธอทำให้เขาปรารถนาจะช่วย
ปลดปล่อยจนลืมนึกไปว่า ดึกคืนแบบนี้จะมีคนโผล่เข้ามาในห้องของเขาได้
อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นยังลืมนึกถึงได้ด้วยว่าหญิงสาวสวมชุดผ้าไหมบางเบา
แตกต่างจากคนในยุคปัจจุบันโดยสิ้นเชิง

หญิงสาวส่งยิ้มงดงามชวนตะลึงมาให้ สติทั้งหมดของซีเหมินถึง
หลุดลอยไปในนาที่นั่น เขาเดินเข้าไปหยุดอยู่ตรงหน้าเธอด้วยท่าทางคล้าย
ถูกสะกด หญิงสาวยื่นมือมาหา

“อาเหียน ข้าตามหาท่านมานานแล้ว...”

น้ำเสียงนุ่มหวานดูเส้นไหมสะกดใจซีเหมินถึงไว้อย่างสมบูรณ์ เขา
ยื่นมือออกไปจับมือหญิงสาวไว้ด้วยอาการงุนงง

“ผมไม่ได้ชื่ออาเหียน”

“ท่านเคยชื่อนี้ เมื่อนานมาแล้ว...” นางส่งยิ้มให้ “ไปกับข้า...ได้หรือ
ไม่ว่า?”

ซีเหมินถึงพยักหน้ารับด้วยท่าทางเหมือนหุ่นกระบอก ภาพเบื้องหน้า
เริ่มหมุนวนเร็วขึ้นราวกับตกอยู่ในวังวนของพายุ เมื่อทุกอย่างสงบลง เขาจึง
ลืมนึกขึ้นอีกครั้งและพบว่าตัวเองออกมาอยู่นอกโรงแรม รอบด้านมืดมิด
สายหมอกแผ่ปกคลุมไปไกล สายลมพัดผ่านกิ่งก้านของต้นไม้ เกิดเป็นเสียง
ซวณหวาดผวา บรรยากาศอึมครึมปกคลุมอยู่ทุกหนแห่ง

เมื่อได้สติ ซีเหมินถึงรีบสลัดมือหญิงสาวทิ้งด้วยความตกใจ เขาถอย
หลังกรุดพร้อมกับร้องลั่น

“คุณเป็นใคร? พาผมมาที่นี่ทำไม?”

ทว่าหญิงสาวกลับไม่มีที่ทำไมพอใจที่ถูกสะบัดมือ อีกทั้งยังคงสงี่ยม
อ่อนโยนให้

“ท่านลืมแล้วหรือว่าเป็นของที่แห่งสัญญารักของเรา”

“สัญญารัก?”

เขาถูกดึงมือไปที่สนเขียวสูงเสียดฟ้าซึ่งดูเก่าแก่ต้นหนึ่ง บนเนื้อไม้
บริเวณลำต้นมีตะไคร่จับ ใบก็เขียวครึ้มดกหนาจนบดบังแสงจันทร์แสงตะวัน
นี่เป็นเครื่องยืนยันได้ดีว่าสนเขียวต้นนี้มีอายุยืนยาวมานาน หญิงสาวที่นั่นไป
ที่ต้นไม้อแล้วหันมาบอกกับเขา

“ในวันนั้น เราสัญญารักกันชั่ววันจันทร์ต่อหน้าต้นไม้นี้ ยามเป็นร่วม
ห้องหอ ยามตายร่วมหลุมฝัง ท่านลืมแล้วหรือ?”

ซีเหมินถึงส่ายหน้าแรงๆ เขาจำไม่ได้เลยว่าตัวเองเคยสาบานรัก
ชั่ววันจันทร์กับหญิงสาวคนไหน ยิ่งมีฟ้าใหญ่ที่ทั้งคู่และเย็นชาราวกับยักษ์คอย
จับตาดูอยู่แบบนี้ ยิ่งว่าแต่สาบานรักเลย กระทั่งจับผู้หญิงเขาก็ยังไม่เคย
ด้วยซ้ำ

“คุณผู้หญิง คุณจำผิดแล้ว ผมไม่ได้ซื้ออาเหียน ช่วยส่งผมกลับไป
ที่โรงแรมด้วย”

“ท่านจะต้องจำให้ได้ ท่านคืออาเหียน เมื่อเห็นสนต้นนี้ ท่านจะต้อง
จำเรื่องราวเมื่อครั้งอดีตชาติของเราได้ทันที ท่านรีบคิดสิ! คิดให้ออก!”

เมื่อถูกปฏิเสธด้วยเสียงหนักแน่น หญิงสาวก็เริ่มมีท่าที่ร้อนรน
ความอ่อนหวานพลันสลายหายไปอย่างไร้ร่องรอย นางวิ่งมาหาเขา ค่ำจับ
ข้อมือทั้งสองข้างไว้แน่น ร้องไห้คร่ำครวญสลับกับแผดเสียงใส่ด้วยน้ำเสียง
ดุเดือด

ข้อมือถูกบีบจนรู้สึกเจ็บ ซีเหมินถึงจึงเริ่มโมโห เขาออกแรงสลัดมือ

หญิงสาว

“ผมไม่ใช่เขา! ผมไม่ใช่อาเหียน! ผมทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น และผมก็ไม่รู้จักคุณด้วย!”

“ท่าน...”

หญิงสาวผละถอยหลังเซซังไปหลายก้าว นางมองมาที่เขาด้วยสายตาคับข้อง ครู่หนึ่งก็กรีดร้องโหยหวนขึ้นด้วยน้ำเสียงสั่นหว้าง

“เพราะเหตุใด? เพราะเหตุใดจึงไม่ใช่ท่าน? ท่าน...ท่านกล้าหลอกข้า!”

น้ำเสียงนั้นเหยิ่มเกรียมุดันจนซีเหมินถึงเริ่มหวาดผวาช้าขึ้นมาเล็กน้อย สัญชาตญาณบอกเขาว่าหญิงสาวผู้นี้ไม่ใช่มนุษย์ แต่ก็ดูไม่เหมือนภูตผี ยังไม่ทันจะได้คำตอบให้กับตัวเอง หญิงสาวก็สะบัดแขนเสื้อขึ้น ดวงหน้างดงามเปลี่ยนเป็นคุदनเคียดแค้น รังสีสังหารแผ่ซ่านมาทั่ว ซีเหมินถึงไม่กล้ารีรออีกต่อไป เขารีบหมุนตัววิ่งหนีทันที

โชคร้ายที่วิ่งไปได้ไม่กี่ก้าว เขาก็สะดุดเข้ากับเถาว์วัลย์ที่เลื้อยมาเกี่ยวพันไว้ ทำให้ทั้งร่างล้มลงกับพื้น

ศีรษะของเขากระแทกเข้ากับของแข็งบางอย่าง แสงจันทร์เยียบเย็นส่องให้เห็นว่าของแข็งที่ซีเหมินถึงชนล้มลงกระแทกนั้นคือกะโหลกศีรษะมนุษย์ เมื่อมองไปทางด้านข้างก็เห็นกองกระดูกมนุษย์กระจัดกระจายอยู่รอบตัว ซีเหมินถึงตกใจจนต้องรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้น แต่พอจะก้าวเท้าวิ่งหนี ก็มีอันต้องถูกเถาว์วัลย์พันรัดอีกครั้ง ร่างของชายหนุ่มล้มลงไปกับพื้น หญิงสาวบริษณากระโดดมาอยู่ตรงหน้า ในตอนนี้นางไม่ได้อยู่ในรูปลักษณะอันงดงามของมนุษย์อีกแล้ว แต่กลายเป็นสัตว์ป่าที่ทั้งร่างมีสีแดงฉานราวกับโลหิตและเต็มไปด้วยเพลิงสังหาร

แม้จะมีดีกรีเป็นถึงนักเทศน์ได้สายดำ แต่เมื่อถูกหญิงสาวกดตัวไว้ ซีเหมินถึงกลับไม่อาจขยับเขยื้อนตัวได้แม้แต่่น้อย ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอกเพราะกรงเล็บแหลมคมवादผ่าน ลมหยินพัดโบก ร่างของหญิงสาวผู้งดงามในตอนนั้นกลับกลายเป็นสัตว์ป่าที่ดุร้ายหมาป่าหรือไม่ก็สุนัขจิ้งจอก แต่มีขนาดใหญ่โตกว่ามาก ดวงตาของซีเหมินถึงเบิกกว้างจนจะจ้องมองอีกฝ่ายที่กำลังเงื้อมมือขึ้นด้วยท่าทางเหมือนจะตะบปกรงเล็บใส่ลำคอของเขา

“วู้ก!”

ขณะที่รู้สึกว่าการตายกำลังเคลื่อนเข้ามาประชิดตัว จี้โง่มงคลที่ห้อยคออยู่ก็พลันหลุดออกมาจากคอเสื้อ เจ้าสัตว์ร้ายถูกพลังของจี้โง่มงคลสาดใส่จึงส่งเสียงกรีดร้องโหยหวนดังลั่น ร่างสีแดงเพลิงพลันสูญสลายหายไปในอากาศ ซีเหมินถึงตกตะลึงกับเหตุการณ์ตรงหน้าจนเสียหลัก กลิ้งหลุนๆ ร่างตกลงไปตามไหล่เขา...

จางเสวียนลืมหื้มตาพริบ กระเด็นตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียง เนียสิงเฟิงที่นอนอยู่ข้างๆ จึงพลอยตื่นไปด้วย

“คุณเป็นอะไร?”

ท้องฟ้าเพิ่งเริ่มสว่าง ด้านนอกมีเสียงฝนโปรยบางเบา จางเสวียนใคร่ครวญแล้วจึงรู้ว่าตัวเองแค่ฝันไป ชายหนุ่มพ่นลมหายใจยาว ยกมือขึ้นνωดหน้าผากแล้วเอนหลังลงพิงหัวเตียง

“ผมฝันร้าย ฝันว่าถูกผีไล่ล่า”

“คุณ...ถูกผีไล่ล่า?”

“ท่านประธาน ขอร้องละครับ ช่วยให้เกิดวิฤตชีพผมด้วย เทียนชื่อที่ไหนจะถูกผีไล่ล่า? ที่ผมฝันเห็นนะเป็นคนอื่นต่างหาก”

“ใคร?”

“ผมลืมไปแล้ว” จางเสวียนทิ้งตัวลงนอนแล้วอ้าปากหา “ไว้ผมนึกได้จะเล่าให้คุณฟังแล้วกันนะ”

ครั้งนี้เขาหลับคนเดียวจนฟ้าสว่างจ้า อาชายมาเรียกให้พวกเขาไปกินข้าวแต่เนี่ยสิงเพิงปฏิเสธ ที่บ้านหลังนี้มีเครื่องครัวพร้อม เขาจึงคิดว่าจะทำอาหารกินเองเพราะไม่อยากรบกวนใคร

“คุณเก่งจังครับ เป็นถึงผู้บริหารยังทำกับข้าวได้ด้วย”

จางเสวียนตื่นมาทันได้ยินอาชายกล่าวชื่นชมเนี่ยสิงเพิงพอดี

“ทำเองสะดวกกว่านะ”

“ผมนึกว่าคุณคนขี้บรจจะเป็นคนทำให้เสียอีก”

เมื่อหันไปเห็นจางเสวียนซึ่งดวงต่ายังคงห่อปรือ สวมชุดนอนเดินออกมาจากห้องด้วยท่าทางที่เหมือนยังไม่ตื่นเต็มตา เนี่ยสิงเพิงก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ

“คนขี้บรจบ้านผมเป็นพวกอภิสิทธิ์ชนนะ”

“พวกคุณอยากดื่มโจ๊กผักไหมครับ? ผมเพิ่งเก็บผักป่ามา สดมากเลย แต่รสจะออกขมนิดหน่อย”

เนี่ยสิงเพิงตอบรับ อาชายจึงนำผักป่าที่เก็บมาไปล้างให้สะอาดแล้วซอยจนละเอียดยิบ จากนั้นจึงเริ่มต้มโจ๊ก เขาทำทุกอย่างว่องไวมาก ไม่นานห้องครัวก็หอมกรุ่นไปด้วยกลิ่นของโจ๊กผัก

“อาชายนี้ทำได้ทุกอย่างจริงๆ” จางเสวียนซึ่งเพิ่งจัดการตัวเองเสร็จวิ่งหน้าตังมาตามกลิ่นหอม “ผู้หญิงที่ได้แต่งงานกับคุณต้องโชคดีมากแน่”

ก้านไหนไม่ควรเปิดก็เป็นต้องเปิดอันนั้น⁴สิน่า เนี่ยสิงเพิงหันไปถลึงตาใส่จางเสวียน โชคดีที่อาชายไม่ได้ใส่ใจนัก เขายิ้มช้อๆ และตอบด้วย

⁴ ก้านไหนไม่ควรเปิดก็เปิดอันนั้น ส่วนวนจิ้น หมายถึง การพูดถึงประเด็นที่ไม่ควรพูด

น้ำเสียงกลัวหัวเราะ

“สาว ๆ ในหมู่บ้านอยากแต่งงานไปอยู่ในเมืองมากกว่าครับ ขนาดคนหนุ่มสุขภาพแข็งแรงยังหาเมียไม่ค่อยได้ คนพิการอย่างผมยิ่งไม่มีหวัง”

อาชายพูดแบบนั้นโดยที่สีหน้าไม่ปรากฏความน้อยเนื้อต่ำใจให้เห็นเลยสักนิด จางเสวียนรู้สึกแปลกใจมากจึงอยากจะซักถามต่อ แต่ถูกสายตาพิฆาตของเนี่ยสิงเพิงปรามไว้

หลังทำอาหารเสร็จ เนี่ยสิงเพิงตั้งใจจะชวนอาชายให้อยู่กินข้าวด้วย แต่เด็กน้อยคนหนึ่งวิ่งมาเรียกอาชาย บอกว่าลูกหมาที่บ้านถูกปาหินใส่ ขอให้ไปช่วยดูหน่อย ชายหนุ่มจึงรีบขอตัวไป

เนี่ยสิงเพิงเดินไปส่งอาชายที่หน้าประตู เขาเห็นพวกเด็กๆ ยังคงรุมดูรถของจางเสวียนอยู่ จึงเดินไปหยิบช็อกโกแลตที่จางเสวียนนำมาด้วย แจกให้พวกเด็กๆ แล้วถาม

“หมู่บ้านนี้มีหมอหรือเปล่า?”

“มีครับ แต่เก่งสู้พี่ชายไม่ได้ พี่ชายเก่งมาก รู้จักสมุนไพรตั้งหลายชนิด แถมยังช่วยรักษาฟรีแบบไม่คิดเงินด้วย”

สำคัญที่สุดคงเป็นประโยชน์นะ เนี่ยสิงเพิงยิ้มและหมุนตัวกลับเข้าบ้าน จางเสวียนตักข้าวไว้เรียบร้อยแล้ว กำลังนั่งรอเขามากินพร้อมกัน

“อย่าพูดเรื่องแต่งงานต่อหน้าอาชายอีกนะ เขาจะเสียใจ”

เนี่ยสิงเพิงกำขบระหว่างกินข้าว แต่จางเสวียนไม่คิดแบบนั้น

“ท่านประธาน คุณคิดมากเกินไปแล้ว พิจารณาล้ำยังงี้? ขอเพียงเป็นคนดีมีความรับผิดชอบ ก็มีคนมาขอได้เหมือนกัน”

“จั้นเหวอ?”

“ไม่ต้องทำเสียงแบบนี้ใส่ผมเลย ถ้าผมชอบใครจริงๆ แล้วละก็ ผม

“ไม่สนหรอกว่ารูปร่างหน้าตาเขาจะเป็นยังไง ต่อให้เขาพิการก็เถอะ”

“คุณสนแค่ว่าเขามีเงินหรือเปล่านั้นสิ!”

เนี่ยสิงเฟิงพูดจบก็คืบเห็ดหอมใส่ปากจางเสวียน

หลังมื้ออาหาร ทั้งสองคนไปไหว้ศาลบรรพบุรุษ ครั่งนี้ของไหว้อยู่ครบ แต่จางเสวียนพบว่าบนโต๊ะบูชามีเส้นขนสีขาวยาวแบบเดียวกับที่เขาเจอในห้องน้ำ ท่าทางเจ้าปีศาจตัวเมื่อคืนคงตกใจกลัวจนไม่กล้าแอบมาขโมยกินของเซ่นไหว้อีก แต่มันจะต้องกลับมาอีกแน่ เขาจึงฉวยโอกาสตอนเนี่ยสิงเฟิงจุกธูปไหว้ แอบใช้นิ้ววาดวงเวทขึ้นกลางอากาศเพื่อสร้างเขตอาคมคลุมโต๊ะบูชาเอาไว้

ทันทีที่वादเสร็จ เขาก็ถูกเนี่ยสิงเฟิงดึงตัวเข้าไปไหว้บรรพบุรุษจางเสวียนคุกเข่าอธิษฐานเสียงเบา

“ข้าแต่ท่านบรรพบุรุษผู้ลွ่ดลี้บ โปรดอภัยให้ผู้น้อยที่ทางเขตอาคมไว้จับปีศาจในสถานที่ของท่าน โปรดอำนวยพรให้ผู้น้อยจับเจ้าปีศาจจิ้งพวงนั้นได้อย่างราบรื่นด้วยเถิด ถ้าหากสำเร็จ พกกลับไปแล้วผู้น้อยจะถวายเครื่องเซ่นไหว้ชุดใหญ่...”

“คุณมีมทำอะไร?”

“ไม่มีอะไรครับ นานๆ จะได้มาที่นี่ผมก็เลยทักทายท่านบรรพบุรุษหน่อย ท่านประธานอยากร่วมวงด้วยไหมล่ะครับ? วิชาวัดวิญญานนี่ง่ายมากไปโมชั่นพิเศษ ผมคิดราคาคันรักเลยนะครับ”

เนี่ยสิงเฟิงเดินออกจากศาลบรรพบุรุษไปโดยไม่หันมาเหลือบแลสีหน้ายิ้มระรื่นของจางเสวียนเลยสักนิด จะมีวันไหนบ้างไหมที่เขาไม่ต้องเหนื่อยวิ่งตามจับภูตผี หรือปวดหัวกับการถูกจางเสวียนยั่วโมโหจนแทบขาดใจตาย ดูเหมือนอย่างหลังจะมีความถี่มากกว่าเสียด้วย

เมื่อกลับไปที่บ้าน เนียสิงเฟิงฉวยโอกาสตอนที่จางเสวียนเดินเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องนอน นำอาหารและผลไม้ใส่จานใบเล็กไปวางแอบไว้ที่ระเบียงทางเดิน

“ถ้าพวกเธอชอบ อันนี้สำหรับพวกเธอ อย่าไปขโมยของกินในศาลอีกละ พี่ชายเขียนชื่อจะโกรธเอา”

จางเสวียนเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วจึงเดินไปหาตะกร้าสะพายหลังเพื่อเตรียมขึ้นไปเก็บเห็ดหอม ซึ่งเขาเห็นว่ามียู่มากมายตามริมทางตอนไปเทียวน้ำตกไปหาเมื่อวานนี้ ไหนๆ หน้าที่ให้บรรพบุรุษก็มีแค่วันละสองครั้ง เข้ากับเย็น ดังนั้นจึงน่าจะใช้เวลาว่างระหว่างวันให้เกิดประโยชน์ ขณะกำลังจัดเตรียมข้าวของอยู่นั้น เขาก็พบว่าต้นชางผู้ที่เก็บมาเมื่อวานหายไปจนหมดเกลี้ยง ไม่เหลือเลยแม้แต่ต้นเดียว

“ไอ้พวกลูกปีศาจใจกล้านั่น!”

ชายหนุ่มดำกราดด้วยความฉุนเฉียว

เมื่อได้ยินว่าต้นชางผู้หายไป เนียสิงเฟิงรู้สึกแปลกใจมาก เขาเดินหาตั้งแต่ห้องครัว ห้องรับแขก ไปจนถึงระเบียงทางเดิน แต่ก็ไม่พบ ส่วนจานผลไม้ที่เขานำมาวางไว้นั้น ผลไม้หายไป แต่ในจานมีหินก้อนเล็กๆ สองก้อนวางไว้แทน เมื่อหยิบขึ้นมาดูจึงรู้ว่าไม่ใช่ก้อนหินธรรมดาแต่เป็นหินโมราธรรมชาติ เนื้อหินใสแวววาว สะท้อนรับกับแสงตะวันเป็นประกายงดงาม

เนียสิงเฟิงยิ้ม เขารู้สึกได้ทันทีว่าทั้งเด็กน้อยและจิ้งจอกน้อยไม่ได้ร้ายกาจอย่างที่จางเสวียนว่าเลยสักนิด ชายหนุ่มวางหินโมราไว้ที่เดิมแล้วพูดเสียงเบา

“ถ้าหากพวกเธอชอบ พี่จะเอามาให้อีก ไม่ต้องเอาอะไรมาให้พี่หรอกนะ”

เขาไม่รู้ว่าเจ้าตัวเล็กทั้งสองอยู่ที่ไหน แต่กลิ่นช่างผู้ที่ยังคงหลงเหลืออยู่ได้ระเบียงทางเดินทำให้เนี่ยสิงเฟิงเชื่อว่าทั้งคู่จะต้องได้ยินสิ่งที่ตนพูดแน่ ชายหนุ่มหมุนตัวกลับเข้าไปในบ้าน เห็นจางเสวียนกำลังจัดเตรียมยันต์จึงเข้าไปห้าม

“คุณเข้าใจผิดแล้ว ปี่ศาจพวกนั้นไม่ได้ขโมยของไปหรอก”

จางเสวียนหันมามองเขาด้วยดวงตาที่ฉายแววฉงน

“ทำไมคุณถึงแน่ใจนักล่ะครับ?”

เนี่ยสิงเฟิงบอกไม่ได้ว่าการที่ปี่สาจน้อยเอาหินโมรามามาแลกของกิน ย่อมแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ใช่หัวขโมย จึงได้แต่ย้อนถาม

“ต้นช่างผู้ที่คุณเก็บมาไว้ใช้กำจัดปี่ศาจ แสดงว่าปี่ศาจต้องกลัวต้นช่างผู้ แล้วมันจะกล้าขโมยไปได้ยังไง?”

“มีแต่พวกผีตัวเล็กตัวน้อยเท่านั้นล่ะครับที่จะกลัวต้นช่างผู้ซึ่งยังไม่ผ่านการทำพิธี ส่วนพวกที่มีฤทธิ์ติดตัวหน่อยจะไม่กลัว จะต้องเป็นพวกมันแน่ มันคงกลัวว่าผมจะเอาช่างผู้ไปจัดการ”

“ถ้าหากพวกเขาลัวจริง ก็น่าจะหนีไปแทนที่จะมาขโมยต้นช่างผู้ไม่ใช่หรือ?”

จางเสวียนขมวดคิ้ว ใ้หว่าคำพูดของท่านประธานจะไร้เหตุผล ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังรู้สึกไม่ค่อยสบายใจที่ต้นช่างผู้หายไปอย่างไม่รู้สาเหตุ ยิ่งคิดถึงความผันแปรหลายเมื่อคืนด้วยแล้ว จางเสวียนยิ่งรู้สึกกังวลจนต้องหันไปกำชับเนี่ยสิงเฟิง

“ช่วงที่อยู่ที่นี่คุณต้องอยู่กับผมตลอด อย่าไปไหนหรือทำอะไรคนเดียวรู้ไหมครับ?”

“รู้แล้ว” เนี่ยสิงเฟิงรับคำด้วยรอยยิ้ม เพราะรู้ว่าจางเสวียนเป็นห่วง

เขา “มีคุณวณเวียนอยู่รอบตัวแบบนี้ ถึงผมอยากทำอะไรคนเดียวก็ทำไม่ได้ อยู่แล้ว”

เพราะต้นซางผู้หาย จางเสวียนจึงเปลี่ยนแผน จากการเก็บเห็ดหอม เป็นการเก็บต้นซางผู้แทน แต่น่าเสียดายที่หลังจากได้ฟังแผนการนั้น อาชาย ก็ส่ายหน้าปฏิเสธโดยบอกว่าเมื่อคืนในหุบเขามีสัตว์ตกหนัก ดินถล่ม ก้อนหิน จึงร่วงลงมาปิดทางทำให้ไม่สามารถขึ้นเขาได้ ถ้าหากพวกเขาแค่อยากเก็บ เห็ดหอม ตามเชิงเขาอาจยังพอมีให้เก็บได้ แต่คงไม่มีต้นซางผู้

“ทำไมถึงบังเอิญขนาดนี้?”

จางเสวียนบ่นอย่างสุดเชิงขณะมองดูภูเขาที่เห็นอยู่ตรงหน้า

วันนี้อากาศแจ่มใส พวกชาวบ้านจึงมานั่งคุยเล่นกันที่หน้าบ้าน พร้อมกับทำงานฝีมือเล็กๆ น้อยๆ ไปด้วย บรรยากาศดูอบอุ่นตามแบบชนบท แต่ดูเหมือนจะมีบางสิ่งขาดหายไป เนี่ยสิ่งเพิงหันไปมองโรงงานดอกไม้ไฟ ร่างแล้วจุกคิดขึ้นได้ว่าสิ่งที่หายไปคืออะไร จึงหันไปถามอาชาย

“พิธีเสร็จแล้วหรือ?”

“ยังครับ ตอนแรกเราวางแผนกันไว้ว่าต้องทำพิธีทั้งหมดสามวัน แต่ เพิ่งทำไปได้แค่สองวันนักพรตก็หายตัวไป ไม่รู้ว่าเขาไปไหน ทั้งที่รถก็ยังจอด อยู่ตรงนั้นแท้ๆ”

“หรือเขาจะขึ้นไปดูวิวนเขา?”

“ก็หวังว่าจะเป็นแบบนั้นครับ แต่เขาแอบขึ้นไปเงียบๆ คนเดียว แบบนี้ทุกคนก็เลยรู้สึกเป็นห่วง เพราะบนเขาเส้นทางซับซ้อน ถ้าไม่มีคนนำ อาจหลงทางได้ง่าย นี่เรากำลังปรึกษากันว่าจะขึ้นไปตามหาเขาดีไหม”

อาชายพูดด้วยสีหน้าเป็นกังวล

เนี่ยสิ่งเพิงหันไปมองจางเสวียน พบว่าฝ่ายนั้นไม่ค่อยมีใจอยากคุย

นัก เอาแต่มองจ้องไปทางภูเขาซึ่งมองเห็นอยู่ไกลๆ

“คุณมองอะไร?”

“หินก้อนนั้นใหญ่มากเลยนะครับ”

จางเสวียนพูดด้วยดวงตาเป็นประกาย ท่าทางไม่เหมือนคนที่กำลังมองดูก้อนหิน แต่เหมือนคนที่กำลังมองเห็นทองคำ พุดจบก็วิ่งเข้าไปสำรวจหินก้อนใหญ่ทั้งซ้ายและขวาก่อนเอ่ยออกมาอย่างผิดหวัง

“ที่แท้ก็แค่ก้อนหินธรรมดา”

“มันคงไม่กลายเป็นทองคำขึ้นมาภายในหนึ่งหรือสองวันนี้หรอก”

เนียลิ่งฟังมันใจว่าตนอ่านใจจางเสวียนได้ แต่เวลานี้เขากลับไม่ค่อยเข้าใจสาเหตุที่จางเสวียนสนใจหินสีเขียวครามก้อนนี้นัก มันก็แค่หินธรรมดาก้อนหนึ่ง ถ้าจะบอกว่ามีบางอย่างผิดปกติ...ก็คงจะเป็นขนาดที่ค่อนข้างใหญ่ แสดงให้เห็นว่ามีอายุยาวนาน แต่ถึงผ่านกาลเวลามานับพันปี หินก้อนใหญ่ขนาดนี้ก็ยังไม่อาจจะสามารถเปลี่ยนเป็นเพชรหรือทองคำได้

“ไม่น่าเป็นไปได้...”

จางเสวียนพิมพ์พาลวางมือขึ้นลูบก้อนหิน

เมื่อครู่ตอนที่ยืนอยู่ไกลๆ เขารู้สึกได้ว่าหินก้อนนี้มีพลังประหลาดแผ่ออกมา แต่พอเดินเข้ามาใกล้ พลังนั้นก็กลับหายไป จางเสวียนจึงมองภูเขาที่อยู่ตรงหน้าด้วยความสงสัย หรือพลังที่เขาสัมผัสได้จะถูกปลดปล่อยออกมาจากภูเขาลูกนี้กันแน่

“ไปกันเถอะ เราไปเดินเที่ยวที่อื่นกัน”

เนียลิ่งฟังดูออกว่าอาชายกำลังเป็นห่วงนักพรตที่หายตัวไป และอาจรวมตัวกับชาวบ้านขึ้นเขาไปตามหา เพราะไม่อยากรบกวนอีกฝ่ายมากไปกว่านี้ ชายหนุ่มจึงดึงตัวจางเสวียนออกมา โชคดีที่จางเสวียนหมดความ

สนใจในหินสีเขียวครามก้อนนั้นแล้ว จึงหันมาเสนอด้วยท่าทางกระตือรือร้น

“พวกเราไปตกปลากันดีไหมครับ?”

“คุณบอกว่าอยากไปเก็บเห็ดหอมไม่ใช่หรือ?”

“ก็ตกปลาก่อน จากนั้นค่อยไปเก็บเห็ดก็ได้ครับ”

จางเสวียนวางแผนกิจกรรมสำหรับวันนี้ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

ทั้งสองจึงตั้งท่าจะเดินกลับไปที่เชิงเขาอีกครั้ง แต่ทันใดนั้นเสียง
โทรศัพท์ก็ดังขึ้น จางเสวียนหยิบมือถือของตัวเองมาดูที่หน้าจอ แล้วหันไป
มองเนี่ยลิงเฟิง

“ซีเหมินถึงโทรมา”

เนี่ยลิงเฟิงพยักหน้าให้เขารับสาย เพราะซีเหมินถึงคงไม่โทรหาพวก
เขาโดยไม่มีเหตุผลแน่ เสียงเรียกเข้าที่กระชั้นนั้นทำให้รู้สึกถึงกลางสังหรณ์ที่
ไม่ค่อยดี

เมื่อจางเสวียนกดรับสาย น้ำเสียงเยียบเย็นก็ดังมาจากอีกฝั่ง

“คุณจางเสวียนใช่ไหม? ผมซีเหมินเสวีย”

“ครับ ผมเอง คุณมีธุระอะไรหรือครับ?”

แม้จะถามออกไปเหมือนการทักทายตามธรรมเนียม แต่หน้าที่นี้
จางเสวียนมั่นใจแล้วว่าซีเหมินถึงจะต้องเกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นแน่ ไม่เช่นนั้น
แทบเป็นไปได้เลยที่ซีเหมินเสวียจะโทรหาพวกเขา

“ตอนนี้พวกคุณอยู่ที่ไหน? มาที่เมืองสีอหฺลี่ได้ไหม? อาถึงหายตัวไป
ตั้งแต่เมื่อคืน ผมต้องการความช่วยเหลือจากพวกคุณ”

น้ำเสียงของซีเหมินเสวียเยือกเย็นตามปกติ แต่คำพูดที่ค่อนข้าง
รวดเร็วนั้นบ่งบอกถึงความร้อนใจของเขาได้เป็นอย่างดี

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น? พอละบอกข้อมูลมากกว่านี้ได้ไหมครับ?”

จางเสวียนหลุดไปด้วยเดินไปด้วย แต่เมื่อพบว่าการเคลื่อนไหวทำให้
สัญญาณโทรศัพท์ไม่ค่อยดี เสียงของคู่สนทนาเริ่มขาดหาย เขาก็รีบกลับไป
ยืนที่เก่าเพื่อให้ได้ยินเสียงของซีเหมินเสวีย

“เรื่องนี้ค่อนข้างซับซ้อน คุณทางโทรศัพท์ไม่สะดวก ถ้าพวกคุณไม่
สะดวกมาที่นี่ ผมไปหาก็ได้”

จางเสวียนหันไปมองเนียสิงเฟิงซึ่งกำลังพยักหน้าให้

“ไม่ต้องหวั่นไหวครับ พวกผมจะไปหาคุณเอง รบกวนขอที่อยู่ด้วย”

หลังบอกที่อยู่ของโรงแรมเรียบร้อย ซีเหมินเสวียจึงวางสายไป
จางเสวียนทดลองนำโทรศัพท์มือถือไปค้นหาจุดรับสัญญาณในตำแหน่ง
ต่างๆ พบว่าบางพื้นที่มีสัญญาณ แต่บางพื้นที่ก็ไม่มีสัญญาณจริงๆ

“เล่นได้แล้ว รีบไปกันดีกว่า”

เพราะมีปัญหาเรื่องสัญญาณ เมื่อครู๋จางเสวียนจึงคุยโทรศัพท์ด้วย
เสียงดังมาก ทำให้เนียสิงเฟิงได้ยินบทสนทนาทั้งหมดอย่างชัดเจน แม้เขาจะ
ยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้ดีนัก แต่ไม่ว่าอย่างไร ปัญหานี้ก็ควรได้รับ
การแก้ไขให้เร็วที่สุด

จางเสวียนเดินตามหลังเนียสิงเฟิงไปพลางทอดถอนหายใจด้วยความ
ผิดหวัง

ไม่ว่าจะตกปลาหรือเก็บเห็ดหอม...เขาก็อดทั้งสองอย่าง

เนี่ยสิงเพิงแวะไปทักทายเนี่ยเช้าก่อนขับรถออกไป ด้วยฝีมือการซึ่ง
รกระดับมืออาชีพทำให้พวกเขามาถึงจุดหมายได้ภายในครึ่งชั่วโมงแทนที่จะ
เป็นหนึ่งในชั่วโมง รถจอดนิ่งที่หน้าโรงแรม เมื่อเห็นจางเสวียนกระโดดลงจาก
รถด้วยสีหน้าปกติ เนี่ยสิงเพิงก็พยักหน้าให้อย่างชื่นชม

“ดูเหมือนคุณจะคุ้นกับการนั่งรถไฟเหาะแล้วสินะ”

“ถูกคุณฝึกมาดีใจครับ”

จางเสวียนตอบแล้วซึ่งตาใส่ ก่อนหมุนตัวเดินเข้าไปในโรงแรม

ประกายวาววับจากดวงตาสีฟ้าบวกกับประโยคแฝงนัยที่ชวนให้คิด
ไปไกลนั้น กระตุ้นความรู้สึกเร้นลับภายในใจของเนี่ยสิงเพิง ชายหนุ่มยกยิ้ม
ขณะพึมพำกับตัวเอง

“ผมจะพยายามให้มากขึ้น”

ซีเหมินเสวี่รออยู่แล้วที่ล็อบบี้ของโรงแรม แม้จะมีสีหน้าแปลกใจ
เล็กน้อยเมื่อเห็นพวกเขามาถึงอย่างรวดเร็วเกินคาด ทว่าลึกลงไปในดวงตา

คุณนั้นก็ฉายแววซาบซึ่งใจอยู่แวบหนึ่ง ก่อนจะถูความเฉยซาเข้ามากลบทับ
ซีเหมินเสวี่รีบสาวเท้าเข้ามาหา สองคำแรกที่เขาเอ่ยกับเนียสิงเฟิงและ
จางเสวี่ยนไม่ใช่คำทักทาย แต่เป็น

“ขอบคุณ”

“พวกเราเป็นเพื่อนกัน ไม่จำเป็นต้องขอบคุณหรอกครับ”

เมื่อพวกเขาเดินตามซีเหมินเสวี่ขึ้นไปห้องพัก เพียงก้าวเข้าไป
ในห้องจางเสวี่ยนก็รู้สึกมีอิสระขึ้นมาทันที เขาหวนนึกถึงภาพในความฝัน
ช่วงคล้ายคลึงกันเหลือเกิน แต่ภาพนั้นปรากฏขึ้นเพียงแวบเดียวก็เลือนหาย
แปรเปลี่ยนเป็นภาพของฝันป่า ทว่าเพียงชั่วพริบตา ภาพป่าไม้มืดทึมก็หายวับ
ไปอีก เหลือแค่ความมืดดำเยียบเย็น

หรือคนที่ถูกผีไล่ล่าซึ่งเขาเห็นในความฝันจะเป็นซีเหมินถึง?

จางเสวี่ยนรู้สึกสมองฟองจนต้องเอ่ยถาม

“ลุง ซีเหมินถึงหายตัวไปได้ยังไงครับ?”

“ผมไม่รู้” แววดาเยือกเย็นของซีเหมินเสวี่ฉายแววร้อนใจขึ้นมา
บางเบา “ผมประมาทเกินไป”

ปกติเวลาออกทำคดีพวกเขาพี่น้องจะพักห้องเดียวกันเสมอ แต่
ครั้งนี้เพราะเห็นว่าเป็นคดีคนหาย ซึ่งผู้ที่หายสาบสูญเป็นทายาทตระกูลที่
ไม่ได้มีภูมิหลังซับซ้อน ซีเหมินเสวี่จึงไม่ได้ระแวดระวังมากนักและตัดสินใจ
เปิดห้องพักเป็นสองห้องที่อยู่ติดกัน ซีเหมินถึงรู้ว่าพี่ชายชอบความเป็นส่วนตัว
จึงยอมตกลงตามนั้น

เช้าวันรุ่งขึ้น ซีเหมินเสวี่ตื่นนอนด้วยความรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ
ซีเหมินถึงไม่ได้มาปลุกเขาเหมือนเคย น้องชายเป็นพวกชอบตื่นเช้าและมักจะ
ตื่นตรงเวลาราวกับนาฬิกาปลุก สิบกว่าปีมานี้ ต่อให้ฝนจะตกฟ้าจะร้องอย่างไร

ซีเหมินถึงก็ยังไม่เคยพลาดกิจวัตรประจำวันของตนเลยสักครั้ง ซีเหมินเสวี่ยจึงรีบไปหาที่ห้อง แต่ไม่ว่าจะเรียกอย่างไรประตูก็ยังคงปิดสนิท เขาจึงต้องไปรบกวนเจ้าของโรงแรมให้มาช่วยเปิด แต่ก็พบเพียงความว่างเปล่า ไม่รู้ว่าซีเหมินถึงหายตัวไปไหน

ซีเหมินเสวี่ยรู้สึกว่าเรื่องนี้ไม่ชอบมาพากล หลายปีในอาชีพนักสืบทำให้เขาเป็นคนนอนไว แม้จะอยู่กันคนละห้อง แต่ถ้ามีเสียงผิดปกติ เขาจะสามารถรู้ได้ทันที แต่เมื่อคืนเขากลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย ด้วยความสามารถของซีเหมินถึง แทบเป็นไปไม่ได้ที่จะมีคนมาลักพาตัวเขาไปโดยที่เจ้าตัวไม่ขัดขืน อีกทั้งภาพจากกล้องวงจรปิดของทางโรงแรมก็ยืนยันได้ชัดเจนว่าซีเหมินถึงไม่ได้ออกจากห้องของตัวเองเลย

“ผมประมาทเกินไป ถ้าพวกเราพักห้องเดียวกันคงไม่เกิดเรื่อง”

ทั้งที่รู้ดีว่าการพูดเช่นนี้ไม่ช่วยแก้ปัญหา แต่ซีเหมินเสวี่ยก็อดจะเอ่ยสิ่งที่รบกวนจิตใจออกมาไม่ได้

จางเสวี่ยนเดินดูรอบห้องขณะพยายามทบทวนเรื่องราวในความฝัน แต่ทุกอย่างกลับดูเลือนราง เห็นได้ชัดว่าสมองของเขาไม่ค่อยจะยอมให้ความร่วมมือ ทำให้คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก จึงได้แต่บอกซีเหมินเสวี่ยไปตามที่สงสัย

“ไม่หรอครับ ถึงคุณจะเก่งแค่ไหน ก็ใช้ได้แค่กับคนร้ายที่เป็นมนุษย์”

“คุณคิดว่าที่ลักพาตัวอาถึงไปไม่ใช่คน?”

“คุณเองก็คิดแบบนั้นไม่ใช่หรอครับ? ไม่อย่างนั้นคงไม่โทรหาพวกผม”

แม้จะเพิ่งเคยพบกันแค่ครั้งเดียว แต่จางเสวี่ยนก็สัมผัสได้ถึงความเยือกหยิ่งของซีเหมินเสวี่ย ในฐานะคนที่ทำงานอยู่ในวงการนักสืบเหมือนกัน

ถ้าหากไม่เกินความสามารถจริงๆ คนอย่างซีเหมินเสวี่คงไม่ยอมออกปากให้คนที่อยู่สายงานเดียวกันมาช่วยแน่

จางเสวี่ยนเปิดหน้าต่างออกไปดูด้านนอก ห้องพักห้องนี้อยู่ชั้นสี่ แม้จะไม่สูงมากแต่ก็สูงพอที่จะไม่สามารถกระโดดลงไปได้ง่ายๆ ในเมื่อกล้องวงจรปิดยืนยันว่าซีเหมินถึงไม่ได้ออกจากห้องทางประตู ทางเดียวที่จะออกไปได้ก็คือหน้าต่าง ซึ่งเขาก็ไม่คิดว่าผู้ที่ลักพาตัวซีเหมินถึงไปจะมีวิชาสูงส่งถึงขั้นเหาะเหินเดินอากาศได้

ชายหนุ่มยกมือขึ้นกอดอกแล้วหันไปมองเนี่ยสิงเฟิง

“ท่านประธาน คุณได้กลิ่นคูนๆ ในห้องนี้ไหมครับ?”

เนี่ยสิงเฟิงรู้สึกมานานแล้วว่าในห้องนี้มีกลิ่นหอมจางๆ คล้ายกลิ่นน้ำหอมปรับอากาศที่ใช้ในโรงแรมทั่วไป ซึ่งถ้าหากไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน เขาคงบอกไม่ได้เหมือนกันว่ามันคือกลิ่นอะไร

“ซางฝู” เขาตอบคำถามของจางเสวี่ยน

“ต้องใช้ซางฝูจำนวนมากถึงจะทำให้เกิดภาพหลอน” ซีเหมินเสวี่ยตั้งข้อสังเกต “กลิ่นแค่นี้ไม่น่ามีผลต่อร่างกายมนุษย์”

จางเสวี่ยนยิ้ม

“ผมว่าเจ้าโจรคงแค่เผลอทิ้งกลิ่นเอาไว้ คุณได้ตรวจห้องดูหรือยังครับ? เจอพวกขนสุนัขบ้างหรือเปล่า?”

เป็นครั้งแรกที่ซีเหมินเสวี่ยมองนักสืบซึ่งใครต่อใครบอกว่าฝีมืออ่อนหัดคนนี้อย่างจริงจัง ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะไม่ได้กระเจกเหมือนที่เขาเคยคิด

“มีครับ”

ซีเหมินเสวี่ยหยิบถุงพลาสติกใบเล็กออกมาจากกระเป๋าแล้วส่งให้

จางเสวียน มีเส้นขนสีแดงสลับาจำนวนหนึ่งอยู่ภายในนั้น ซึ่งตัวเขาเองก็ไม่ว่าว่าเป็นเส้นขนของสัตว์ชนิดไหนและมาตกอยู่ในห้องนี้ได้อย่างไร เนี่ยสิงเพิงฆมวดคิว หวนนึกถึงเจ้าผีน้อยกับลูกจิ้งจอกขาวที่ไปสร้างเรื่องในศาลบรรพบุรุษขึ้นมาทันที แต่เขาไม่คิดว่าทั้งสองจะกล้าทำเรื่องใหญ่โต เช่นการลักพาตัวคนแบบนี้

“คุณรู้หรือเปล่าว่านี่เป็นขนตัวอะไร?”

ซีเหมินเสวียถามอย่างร้อนใจเพราะจางเสวียนมีสีหน้าแปลกไปเล็กน้อยเมื่อเห็นของในถุงพลาสติก

“วิญญาณชนิดหนึ่ง”

แม้จะมีถุงพลาสติกขวางกั้น แต่เมื่อได้สัมผัสกับเส้นขนนั้น มือของจางเสวียนก็ยังสั่นขึ้นมาอย่างไม่อาจห้าม เขารู้สึกได้ถึงพลังรุนแรงที่ถูกส่งออกมา มันคือแรงอาฆาตแค้นที่ทำให้ดวงวิญญาณไม่อาจไปเกิดใหม่ได้ แต่จะเป็นของภูตผีปีศาจตนใดนั้น เขาก็ยังไม่อาจให้คำตอบกับซีเหมินเสวียได้ ตอนนี้เขารู้เพียงอย่างเดียวว่า นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะไปล้อเล่นด้วยง่าย ๆ

เขาส่งถุงใบนั้นให้เนี่ยสิงเพิง คิวของแมวกวักที่ฆมวดมุ่นขึ้นมาทันที ทำให้แน่ใจได้ว่า ฝ่ายนั้นก็รู้สึกเช่นเดียวกัน ถ้าหากซีเหมินถึงถูกวิญญาณที่มีแรงอาฆาตระดับนี้ตามพัวพันอยู่ละก็ น่ากลัวว่าเขาคงโชคร้ายแน่

“จางเสวียน”

น้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใยนั้นทำให้จางเสวียนหันไปยิ้มและขยิบตาให้ ก่อนจะหันไปบอกซีเหมินเสวีย

“ช่วยหยิบของที่ซีเหมินถึงใช้เป็นประจำให้ผมสักชิ้นสิ ผมจะลองตามหาเขาดู”

ซีเหมินเสวียส่งโทรศัพท์มือถือของซีเหมินถึงให้ แม้จะไม่ได้คาดหวัง

ว่าการตามหาคนครั้งนี้จะสำเร็จ แต่จางเสวียนก็ตั้งสมาธิแน่วแน่ว่าจะ
มือหนึ่งกำโทรศัพท์มือถือไว้แน่น อีกมือคืบแผ่นยันต์เอาไว้ทั้งสองนิ้ว แล้ว
ตะโกนสั้น

“ฟ้าดินมีบัญชา เทพเจ้าสอดส่องทุกแห่งหน ทองไม้ น้ำไฟดิน จงฟัง
บัญชาแห่งข้า รับโอองการ!”

ลูกไฟสีน้ำเงินลุกฟุ้งขึ้นจากแผ่นยันต์ มันบินวนกลางอากาศไม่หยุด
แต่กลับไม่เคลื่อนตัวไปไหน จางเสวียนร่ายคาถาเร็วขึ้น ลูกไฟสีน้ำเงินกระเด็น
กระดอนขึ้นลง ทว่าสุดท้ายก็ยังไม่มีการทำอะไรอื่น จนในที่สุดเปลวไฟนั้นก็
มอดไหม้ สูญสลายกลายเป็นขี้เถ้า ร่วงหล่นลงสู่พื้น

“ไม่เจอ?”

ซีเหมินเสวี่ยถามด้วยอาการกระวนกระวาย

“อย่างน้อยตอนนี้ผมก็แน่ใจว่าเขายังไม่ตาย” จางเสวียนบอกเหมือน
รำพึงกับตัวเอง “แบบนี้พอจะถือว่าเป็นข่าวดีได้ไหม?”

“คุณแน่ใจนะ?”

“อย่ามีข้อสงสัยในวิชาอาคมของผม!”

จางเสวียนมองซีเหมินเสวี่ยด้วยสายตาเขาเรื่อง วิชาอาคมของเขา
อาจจะคุ้มดีคุ้มร้ายอยู่บ่อยๆ แต่รับรองว่าครั้งนี้ไม่พลาดแน่

เห็นว่าบรรยากาศไม่ค่อยดี เนี่ยสิงเพิงจึงรีบพูดไกล่เกลี่ย

“ที่พวกเราควรทำตอนนี้คือตามหาซีเหมินถึงให้เจอโดยเร็วที่สุด”

จางเสวียนหัวหน้า แม้วิชาตามหาคนของเขาจะใช้งานไม่ได้ แต่ภาพ
ในความฝันก่อนยังพอใช้เป็นเบาะแสได้ ถ้าหากเหตุเกิดขึ้นบนป่าเขา
ละแวกนี้ก็มิใช่เขาอยู่แค่คนเดียว นั่นทำให้ขอบเขตของการค้นหาแคบลงมาก
เนี่ยสิงเพิงหันไปถามซีเหมินเสวี่ย

“คุณได้เบาะแสคดีคนหายบ้างหรือยัง?”

ดวงตาของซีเหมินเสวี่ยมีกระแสบเย็บเย็นพาดผ่านแวบหนึ่ง

“คุณสงสัยว่าการหายตัวไปของคนพวกนั้นจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วยนั้นหรือ?”

“ผมแค่เดานะ”

“ความจริงผมก็สงสัยเรื่องนี้เหมือนกัน แต่ผมยังหาจุดร่วมของเรื่องนี้ไม่เจอ”

ซีเหมินเสวี่ยเปิดโน้ตบุ๊กที่นำมาด้วย แล้วเปิดข้อมูลของหลิวเจี๋ยเซิงให้พวกเขาดู

จะว่าไปแล้วการหายตัวไปของหลิวเจี๋ยเซิงก็มีความผิดปกติอยู่บ้าง เมื่อหนึ่งเดือนก่อน เขามาเที่ยวพักผ่อนที่อำเภอสีหลี่กับเพื่อนสองสามวัน แต่พอใกล้ถึงวันกลับ หลิวเจี๋ยเซิงก็บอกกับพวกพ้องว่าเขาเจอสาวสวยคนหนึ่ง จึงอยากจะอยู่ที่นั่นต่ออีกสักหน่อย เพื่อนของเขาฟังแล้วก็ไม่ได้คิดอะไรมาก ใครจะรู้ว่าวันต่อมาหลิวเจี๋ยเซิงจะหายตัวไป ทั้งที่รถของเขายังจอดอยู่ข้างทาง ไม่มีร่องรอยการต่อสู้เพื่อชิงทรัพย์ ตำรวจท้องถิ่นพยายามค้นหานานแต่ก็ไม่พบเบาะแส สุดท้ายคดีนี้จึงถูกจัดเป็นคดีหายสาบสูญ

“หายสาบสูญ?”

“ใช่ครับ แต่พ่อของเขาไม่พอใจคำตอบนี้ หลิวเจี๋ยเซิงเป็นคนเจ้าชู้ ขี้แย ไร้ความรับผิดชอบ ชอบไปก่อเรื่องเพราะความมากรักของตัวเองอยู่บ่อยๆ พ่อของเขาก็เลยสงสัยว่าอาจมีผู้หญิงที่เจ็บแค้นเรื่องนี้มาลักพาตัวลูกชายไป”

จางเสวี่ยนใช้ภาพถ่ายของหลิวเจี๋ยเซิงร้ายกาจตามหาคนทันที แต่ไม่ว่าจะทำกี่ครั้งก็ไร้ผล ชายหนุ่มนิ้วนัยอย่างหงุดหงิดเพราะไม่ยอมยอมรับ

ว่าวิชาอาคมของตัวเองมีปัญญา

“ดูจากพฤติกรรมแย่ๆ ของหลิวเจี๋ยเชิงก่อนหน้านี้ ที่พ่อของเขาสงสัย ก็ใช่จะไร้เหตุผล ดังนั้นเราจึงสืบหากันในแนวทางนี้”

และในตอนนีซีเหมินเสวียกำลังรู้สึกเสียใจกับการตัดสินใจแบบฉาบฉวยของตนอย่างมาก

จางเสวียนกวาดตามองภาพบนหน้าจอโน้ตบุ๊กของซีเหมินเสวียแล้วยกมือขึ้นตบไหล่ปลอบใจ

“ทั้งที่ซีเหมินถึงเพิ่งหายตัวไป แต่คุณยังสามารถค้นหาข้อมูลของคนอื่นๆ ที่หายตัวไปด้วยได้มากขนาดนี้ก็ถือว่าเยี่ยมมากแล้ว”

เพราะนอกจากข้อมูลการหายตัวไปของหลิวเจี๋ยเชิง ยังมีข้อมูลการหายตัวไปของคนอื่นๆ ที่เกิดขึ้นในอำเภอสีเหล่ในช่วงระยะเวลาสองสามปีนี้ด้วย การที่ซีเหมินเสวียสามารถสงบใจและลงมือค้นหาข้อมูลทั้งที่น้องชายหายตัวไปแบบนี้ เรียกได้ว่าความสามารถของเขาไม่ธรรมดาเลย จางเสวียนนึกดูแล้วรู้สึกว่ถ้าหากแมวแก้วหายตัวไปแบบนี้บ้าง ตัวเขาคงไม่สามารถทำให้เยือกเย็นแบบซีเหมินเสวียได้

เนี่ยสิงเพิงกวาดตาอ่านข้อมูลบนหน้าจอด้วยท่าทางตรึงตรอง

“มีคนหายตัวไปมากมายขนาดนี้ ทำไมคุณเหมือนตำรวจไม่ค่อยให้ความสนใจเลย?”

ในช่วงระยะเวลาเพียงสองสามปี มีมากกว่ายี่สิบคนที่หายตัวไป และกว่าครึ่งของผู้ที่หายไปเป็นคนต่างถิ่นที่เดินทางมาท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ลงบันทึกว่าพวกเขาหายตัวไปในขณะป็นเขา นี่คืข้อมูลทีซีเหมินเสวียรวบรวมได้จากการเจาะเข้าไปในระบบของสถานีตำรวจในพื้นที่

“เล่าลือกันว่าถ้าผู้ใดทำให้เทพเจ้าบนภูเขากูโธร ผู้นั้นจะต้องถูก

ลงโทษ ชาวบ้านนับถือเทพเจ้าบนภูเขาและเชื่อเรื่องนี้มาก พวกเขาทั้งหลายคิดว่าคนที่หายตัวไปต้องทำอะไรไม่ดีจึงถูกลงโทษให้หายสาบสูญ ทำให้ตำรวจไม่กล้ายื่นมือเข้ามาจัดการมากนัก เพราะกลัวจะมีปัญหากับชาวบ้าน คดีก็เลยยืดเยื้ออยู่แบบนี้”

นี่เป็นข้อมูลที่ซีເໝີນເສີວໄດ້มาจากการทำคดีการหายตัวไปของหลิวเจี๋ยเซิง ในตอนแรกเขาไม่ได้ใส่ใจนัก แต่มาตอนนี้กลับรู้สึกว่ามันน่าจะมีเงื่อนไขเกี่ยวกับการหายตัวไปของคนเหล่านี้

“เมื่อครุ่นมลองตรวจสอบประวัติคนที่หายตัวไป นอกจากทุกคนเป็นผู้ชายแล้ว ก็ดูเหมือนพวกเขาจะไม่มีลักษณะอื่นที่เป็นจุดร่วมกันเลย”

ซีເໝີນເສີວส่งข้อมูลผู้ที่หายตัวไปให้ดู เขาหวังว่าจะสามารถหาเบาะแสเพิ่มเติมได้บ้าง เพราะตอนนี้คงไม่อาจฝากความหวังไว้กับวิชาอาคมของจางเสวียน ดังนั้นการสืบคดีไปตามขั้นตอนจึงน่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด

เนียสิงเฟิงค่อยๆ อ่านข้อมูลของผู้ที่หายไปตัวอย่างละเอียด เป็นอย่างที่ว่าซีເໝີນເສີວบอก ผู้ที่หายตัวไปแทบไม่มีลักษณะร่วมกันเลย พวกเขาแต่ละคนมีอายุตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นจนถึงสี่สิบห้าสิบปี ทั้งหน้าที่การงาน ที่อยู่อาศัย และญาติสนิทมิตรสหายล้วนแตกต่างกัน ถ้าหากจะสืบหาจุดร่วมของพวกเขาให้ได้จริงๆ นอกจากที่ว่าทุกคนเป็นผู้ชายแล้วก็มีเพียง พวกเขาทุกคนล้วนมีรูปร่างหน้าตาหล่อเหลา

“พวกคุณคิดมากเกินไปแล้ว” จางเสวียนที่ยืนกอดอกฟังคำแพงพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรียบ “มีใครตรวจสอบเรื่องเพศหรือภูมิภคานาของหมู่พวกจะกินเนื้อหมูบ้าง?”

“คุณเชื่อว่าเป็นฝีมือของปีศาจ?” ซีເໝີນເສີວหันมามองหน้าอีกฝ่าย

“มีความเป็นไปได้มากกว่าฝีมือคน”

แรงพยาบาลอันแรงกล้าที่วิญญาณตนนั้นเหลือทิ้งไว้ ทำให้จางเสวียนคิดว่าเรื่องคงไม่จบง่าย ๆ แค่อีกฝ่ายต้องการเก็บธาตุหยินไปเสริมธาตุหยาง¹ แน่ในเมื่อยังคิดไม่ออกว่าต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้อยู่ตรงไหน เขาจึงเลือกทำเท่าที่จะทำได้ก่อน

“เลิกคิดถึงสาเหตุก่อนเถอะครับ เราไปตามหาคนกันก่อนดีกว่า”

“คุณรู้หรือว่าต้องไปหาที่ไหน?”

“ภูเขาลี้ซาน นี่เป็นเบาะแสเดียวที่ผมมีตอนนี้” เมื่อเห็นสีหน้าลังเลของซีเหมินเสวีย จางเสวียนจึงเอ่ยถาม “หรือคุณมีตัวเลือกอื่น?”

ซีเหมินเสวียไตร่ตรองแล้วตัดสินใจที่จะเลิกลังเล

“ผมขอเวลาเตรียมตัวสักครู่ พวกคุณลงไปรอข้างล่างได้เลย”

ทั้งคู่จึงออกจากโรงแรมเพื่อไปนั่งรอในรถ เนี่ยสิงเฟิงพูดขึ้นทันทีที่ประตูรถปิดลง

“คุณไม่จำเป็นต้องรับทำคดีนี้”

จางเสวียนหันไปมองคนพูดด้วยความประหลาดใจ เนี่ยสิงเฟิงกำลังมองตรงไปด้านหน้า ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกสับสน นั้นเพราะแม้แต่ตัวเขายังรับรู้ได้ถึงแรงอาฆาตจากเส้นขนที่อยู่ในถุงพลาสติกใบนั้น เขาเชื่อว่าจางเสวียนเองก็ย่อมรู้สึกได้เช่นกัน คดีนี้ไม่ใช่คดีธรรมดา ไม่น่ว่าอาชญากรมากและต้องเสี่ยงอันตราย ไม่ต่างจากการจุ่มเท้าลงไปในบ่อน้ำวน ที่เมื่อก้าวลงไปแล้วก็ยากที่จะถอนตัวออกมาได้

ความทรงจำเมื่อครั้งที่จางเสวียนถูกมีดหมอแรดทำร้ายยังคงฝังลึกอยู่

¹ เก็บธาตุหยินไปเสริมธาตุหยาง เป็นวิธีบำเพ็ญเพียรอย่างหนึ่งของลัทธิเต๋า เชื่อกันว่าถ้าเพศหญิงซึ่งมีธาตุหยินได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่มีธาตุหยาง จะทำให้มีอายุขัยยืนยาว

ในจิตใจสำนึก ทำให้เขาไม่ต้องการเห็นจางเสวียนได้รับบาดเจ็บอีก

“ไม่มีทางเลือกนี้ครับ” จางเสวียนพูดด้วยสีหน้าเยือกเย็นและถามต่อเสียงเบา “ผมจะไม่สนใจได้ แต่คุณจะทำได้หรือครับ?”

เนียสิงเฟิงไม่อาจอยู่เฉยได้แน่ เรื่องนี้จางเสวียนรู้ดีแต่แรกแล้ว ต่อให้อีกฝ่ายยอมวางมือเพราะไม่ต้องการให้เขาเจ็บตัว แต่ภายในใจจะต้องรู้สึกผิด จางเสวียนไม่อยากจะเห็นแมงวักของตนต้องเป็นทุกข์ ดังนั้นแม้จะรู้ว่ามันอันตรายคอยอยู่ตรงหน้า เขาก็ไม่คิดจะถอย

“ความจริง...”

“อีกอย่างตระกูลซีเหมินร่ำรวยมาก ข้าพวงเขายังชอบคิดว่าตัวเองอยู่เหนือกว่าเพื่อนร่วมอาชีพ คอยดูเถอะ คราวนี้ผมจะเรียกเงินพวกเขาให้น่าดู!” จางเสวียนยิ้มแล้วขยิบตาให้เนียสิงเฟิง “ท่านประธาน เชื่อกันในตัวคนรักของคุณน้อยสิครับ ถึงเรื่องวิชาอาคมผมจะอ่อนหัด แต่เรื่องดวงดินะผมเป็นที่หนึ่งนะ”

จุดนี้เนียสิงเฟิงยอมเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง แต่สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกประหลาดใจมากกว่าคือการมองโลกในแง่ดีของอีกฝ่ายไม่ว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น จางเสวียนก็ไม่เคยยอมพ่ายแพ้แก่โชคชะตา ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้เมฆหมอกที่ปกคลุมอยู่ในใจค่อยๆ สลายหายไปทีละนิด ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเขาชอบจางเสวียนที่เป็นแบบนี้ เนียสิงเฟิงจึงกล่าววลีหัวเราะ

“เรื่องดวงดีคุณเป็นที่หนึ่ง...แต่ยกเว้นดวงด้านการเงินนะ”

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ทั้งสามก็กลับมาถึงหมู่บ้านสี่หลี่ ตอนแรกเนียสิงเฟิงตั้งใจจะให้อาชายช่วยนำทาง แต่เมื่อไปที่บ้านของเนียเจาก็พบว่าอาชายและชาวบ้านพากันขึ้นเขาไปตามหาตัวนักพรต ไม่รู้ว่าจะกลับลงมาเมื่อไร

คงไม่เกิดคดีคนหายเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคดีหรอกนะ?

หลังฟังคำบอกเล่าของเนี่ยเฉ่า ทั้งสามก็ได้แต่มองตากัน ต่างฝ่ายต่างมีลางสังหรณ์ไม่ค่อยดีเกิดขึ้นในใจ

“ดูเหมือนภูเขาภูนี้จะแปลกจริงๆ” ซีเหมินเสวี่ยว่า

จางเสวี่ยนยกไหล่ “คงนั่นละมั้ง”

ทั้งสามกลับไปที่บ้านเดิมของสกุลเนี่ยเพื่อเตรียมอุปกรณ์เดินป่า จากนั้นจึงมุ่งหน้าขึ้นเขา ภายในป่ารกชัฏ แมกไม้เขียวขจีแต่ไร้ร่องรอยของมนุษย์ รวากับพวกมันรู้ล่วงหน้าว่าจะมีผู้มาสืบหาความจริงเขาจึงพากันหลบลิ้นหนีไปซ่อนตัว

พวกเขาช่วยกันออกค้นหาเป็นเวลาหลายชั่วโมง แต่ผลลัพธ์ที่ได้ไม่น่าพอใจนักเพราะไม่พบร่องรอยอะไรเลย แม้ภูเขาหลิขานจะไม่ใหญ่โตแต่เส้นทางววนคล้ายเขาวงกต ไม่ว่าเดินเท่าไรก็เหมือนจะเดินได้ไม่ทั่ว

“คุณเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณหรือเปล่า?”

ระหว่างที่เดินไปด้วยกันบนเส้นทางเล็กๆ จางเสวี่ยนก็โพล่งถามซีเหมินเสวี่ยที่เอาแต่ปิดปากเงียบมาตลอดแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ไม่เชื่อ” ชายหนุ่มตอบชัดเจน “ถึงจะเคยถูกผีตามฆ่า แต่ผมก็ยังไม่เชื่อเรื่องผีเรื่องเทพเจ้าอยู่ดี”

“คุณนี่พันหลัก²ยิ่งกว่าท่านประธานของผมอีกนะ”

ได้ยินเสียงบ่นจิ้งจอกของจางเสวี่ยน ซีเหมินเสวี่ยจึงบอกว่า

“แต่ถ้าครั้งนี้มาถึงกลับมาได้อย่างปลอดภัย ผมสัญญาว่าต่อไปจะจตุรูปไหว้เทพเจ้าเข้าเย็น”

แค่ประโยคนี้ของชายหนุ่มก็บอกให้รู้ได้แล้วว่าซีเหมินถึงมีความ

2 พันหลัก จำนวนเงิน หมายถึง คนไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ

สำคัญกับเขามากแค่ไหน จางเสวียนพยักหน้าและพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“คุณวางใจเถอะ ผมจะต้องพาซีเหมินถึงกลับมา ต่อให้พากลับมาแบบคนเป็นไม่ได้ ก็ต้องตามหาวิญญาณให้พบ!”

เนียสิงเฟิงใช้ศอกกระทุ้งที่เอวของจางเสวียน ในเวลาแบบนี้จะพูดจาให้เป็นมงคลหน่อยไม่ได้หรือไง? โชว์ว่าทุกคนเขาไม่แยแสเรื่องความเป็นความตายแบบตัวเองสักหน่อย

ความเจ็บแปลบที่มาจากแบบไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวทำให้จางเสวียนหันขวับไปชิงดาใส่อีกฝ่าย เขาขยับปากแต่ยังไม่ทันได้พูด เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นเสียก่อน

ซีเหมินเสวียรีบวิ่งมายืนข้างๆ แม้จะรู้ว่าโอกาสที่โทรศัพท์สายนี้จะ เป็นของซีเหมินถึงมีน้อยยิ่งกว่าน้อย แต่ความหวังยังมีถึงจะริบหรี่แค่ไหนก็ตาม ทว่าเสียงซึ่งเต็มไปด้วยคลื่นแทรกจากอีกฟากฝั่งก็ดับความหวังของเขาจนหมดสิ้น

“ลูกพี่ ท่านกับท่านประธานอยู่ที่ใด? ขออภัยละ อย่าปิดโทรศัพท์ที่ได้หรือไม่”

เป็นเสียงของคางคาวน้อย แต่กลับทำให้สีหน้าจางเสวียนเปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้นมาทันที นั่นเพราะก่อนมาที่เขาได้สั่งไว้แล้วว่าต้องการอยู่แบบโลกนี้มีเพียงเราสองกับท่านประธานสุดที่รัก ดังนั้นห้ามรบกวน ซึ่งอีกريبาก รับคำเป็นอย่างดี เว้นแต่ว่าจะเกิดเรื่องขึ้น

“พี่ใหญ่ พวกเรา...เกิดเรื่อง...บนภูเขา...”

แม้จะมีเสียงคลื่นแทรกปะปนแต่ก็พอฟังออกว่านั่นเป็นเสียงของฮั่วหลี่กับเสี่ยวไป ซึ่งกำลังส่งเสียงเซ็งแซ่เหมือนพยายามจะบอกอะไรบางอย่าง แต่ได้ยินไม่ถนัด พอดะโกนถามกลับไปสองสามครั้งก็ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ

ตอบกลับมา ในที่สุดสายก็หลุด จางเสวียนจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือแล้วพบว่า พวกเขาอยู่ในบริเวณที่อัปส์ัญญาณจริงๆ

ทั้งเนี่ยลิงเฟิงและซีเหมินเสวียรีบหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาดู หน้าจอแสดงผลเช่นเดียวกัน จางเสวียนพยายามค้นหาสัญญาณอยู่นานแต่ไม่สำเร็จ ถึงตอนนี้เขาเชื่อแล้วว่าที่เนี่ยเฉาบอกไว้แน่ๆ ไม่ผิดเลย จางเสวียนหัวเราะขณะพูดคล้ายเยาะตนเอง

“สำหรับที่นี่ มือถือเป็นได้แค่เครื่องประดับ สู้โทรศัพท์บ้านยังไม่ได้เลย”

เนี่ยลิงเฟิงมองขึ้นไปที่ยอดเขาหลี่ซาน ยอดเขาแห่งนี้ไม่สูงนัก ดูจากลักษณะทางภูมิศาสตร์แล้วไม่น่าจะส่งผลกระทบต่อสัญญาณโทรศัพท์ แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับตรงกันข้าม

“ท่านประธานครับ ดูนั่นสิ”

เสียงเรียกของจางเสวียนขัดจังหวะความคิด เขาหันมองไปตามทิศทางที่นิ้วของอีกฝ่ายชี้ ตรงบริเวณนั้นมีหินสี่เขี้ยวความขนาดใหญ่ก้อนหนึ่งตั้งอยู่ไม่ไกล ดูจากเหลี่ยมมุม ความสูงชันและร่องรอยของตัวหินแล้ว บ่งบอกว่าน่าจะผ่านกาลเวลามาไม่น้อย

“หินก้อนนี้เหมือนหินที่อยู่ตรงปากทางเข้าหมู่บ้านหรือเปล่าครับ?” จางเสวียนถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

ก้อนหินก็หน้าตาเหมือนกันหมดไม่ใช่หรือ? เนี่ยลิงเฟิงจ้องมองคนรักด้วยสีหน้าสงบ

“คุณอยากบอกอะไรกันแน่?”

หลังจากนิ่งไปครู่หนึ่ง จางเสวียนก็ยกไหล่

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมแค่รู้สึกแปลกๆ นิดหน่อย”

พูดจบก็วิ่งเข้าไปใกล้เพื่อสำรวจดูหินสีเขียวครามก้อนนั้นอย่างพิถีพิถันพิจารณา แต่ก็ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ แม้สัมผัสพิเศษจะบอกว่าหินก้อนนี้ต่างจากหินทั่วไป ทว่าเพื่อนร่วมทางอีกสองคนกลับไม่เห็นด้วย ดังนั้นหลังจากพักครู่หนึ่ง พวกเขา ก็เริ่มออกเดินทางต่อ จางเสวียนจึงจำต้องวางมือจากการสำรวจก้อนหิน แล้ววิ่งตามพวกเขาไป

หนทางที่เดินสำรวจต่อมาก็ยังคงไร้ร่องรอยทั้งของมนุษย์และอมมนุษย์ เมื่อเห็นว่าท้องฟ้าเริ่มมืด เนี่ยสิงเฟิงจึงหยิบเข็มทิศออกมาดู ทว่าตัวเข็มที่หันไปทางดวงอาทิตย์กลับบอกทิศไปคนละทาง เป็นไปไม่ได้ที่ดวงอาทิตย์จะเปลี่ยนไปตกในทิศทางอื่น ดังนั้นต้องเป็นเข็มทิศของพวกเขาเองที่มีปัญหา

คิ้วเข้มเริ่มขมวดมุ่นเข้าหากัน เมื่อพบว่าพวกเขากำลังตกอยู่ในสภาวะวิกฤต มีพื้นที่สนามแม่เหล็กรุนแรงมากในภูเขาลูกนี้ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ทั้งสัญญาณโทรศัพท์และเข็มทิศใช้การไม่ได้ ตามที่เขาได้เรียนรู้มาจากจางเสวียน สภาวะเช่นนี้มักเกิดกับสถานที่ที่มีธาตุหยินมารวมตัวกันเป็นจำนวนมาก แต่ถ้าหากที่นี่มีธาตุหยินมากเขาก็น่าจะรู้สึกไม่ค่อยดี แต่นี่กลับตรงกันข้าม เพราะตั้งแต่ขึ้นเขามา เนี่ยสิงเฟิงรู้สึกทั้งสบายและสงบ รวบรวมได้หลอมรวมตัวเองเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ

“เย็นมากแล้ว พวกเรากลับกันก่อนเถอะครับ” จางเสวียนเสนอ

พระอาทิตย์ใกล้จะลาลับเหลี่ยมเขา ป่าที่ไร้แสงตะวันจะยิ่งเว้งว่างวังเวงมากขึ้น แต่ซีเหมินเสวียยังไม่อยากกลับ ที่นี่เป็นความหวังเดียวของเขา บางทีถ้าพยายามมากขึ้นอีกนิด เขาอาจจะพบตัวน้องชายก็เป็นได้

“คุณลองใช้วิชาอาคมดูอีกหน่อยดีไหม เผื่อจะเจอเบาะแสเพิ่ม?”

“ที่ผมรู้ ผมก็บอกคุณไปหมดแล้ว”

เห็นสีหน้าย่ำแย่ของซีเหมินเสวียแล้ว จางเสวียนอยากบอกเหลือเกิน

ว่าถ้าหากซีเหมินถึงเกิดเรื่องขึ้นจริง ป่านนี้เขาก็คงลาลับไปแล้ว การตามหาคนในป่าเขาที่ไม่คุ้นเคยในเวลาย่ำเย็นแบบนี้ บอกได้เลยว่าอัตราความสำเร็จเกือบเป็นศูนย์ นั่นเท่ากับว่าถ้าค้นหาต่อไปพวกเขามีแต่จะต้องเสียแรงเสียเวลาเปล่า

“กลับไปพักกันก่อนดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยพาชาวบ้านที่รู้ทางมาช่วยหาด้วย ไม่น่าว่าอาจเจอเบาะแสเพิ่ม” เนี่ยสิงเฟิงบอก

ซีเหมินเสียว้ำใจความหมายของพวกเขาดี อากาศในป่าเขายามค่ำคืนขึ้นและมาก พวกเขาไม่มีถุงนอนมาด้วย หากฝืนอยู่ต่อมีหวังพรุ่งนี้คงป็นเขาต่อไปไม่ไหว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องจะออกตามหาคน ชายหนุ่มจึงต้องพยายามสงบใจและพยักหน้า

ระหว่างทางกลับ ทั้งสามได้ยินเสียงน้ำจากน้ำตกไปเท่า เนี่ยสิงเฟิงจึงถามจางเสวียน

“คุณรู้สึกไหมว่าเหมือนพวกเราเดินวนไปวนมาอยู่รอบป่า แต่เดินยังไงก็ไปไม่ถึงใจกลางสักที”

“ผมรู้แต่ว่าไม่มีฝีก่อกำแพง³แน่ เพราะพวกเราเดินมาตั้งนาน ยังไม่เห็นผีโผล่มาสักตัว น่าเบื่อชะมัด” จางเสวียนบ่นงึมงำ

อาชายืนรออยู่ที่หน้าประตูตอนพวกเขากลับไปถึง พอเห็นพวกเขา ชายหนุ่มก็ถอนหายใจเอือกอย่างโล่งอก แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงคล้ายตาคานี

“ทำไมจู่ๆ พวกคุณถึงขึ้นไปบนภูเขากันเองล่ะครับ? ไม่มีคนนำทางไปด้วยแบบนี้ พวกคุณอาจหลงทางได้ง่ายๆ เลยนะ”

“เพื่อนของพวกเราหายตัวไป ตอนแรกผมคิดจะขอให้คุณช่วยนำทาง

³ ฝีก่อกำแพง จำนวนเงิน หมายถึง การเดินหลงวนเวียนในช่วงเวลาโพล้เพล้ที่มองเห็นสภาพรอบด้านไม่ชัดเจน

แต่คุณขึ้นเขาไปตามหานักพรตกับพวกชาวบ้านเสียก่อน” จางเสวียนบอก
“แปลกจัง เราเดินอยู่บนเขาดังนั้น ทำไมผมไม่เห็นพวกคุณเลย”

“เพื่อนของคุณคนหายตัวไปนั่นหรือครับ?” อาชายมีท่าทางตกใจ
มาก เสียงของเขาจึงดังขึ้นโดยไม่รู้ตัว “หายไปตอนปีนเขาหรือเปล่า? เรื่อง
เป็นยังไง?”

เรื่องนี้คงไม่อาจอธิบายให้เข้าใจได้ในระยะเวลาอันสั้น เนี่ยสิงเฟิง
จึงเล่าเพียงคร่าวๆ พร้อมกับขอให้อาชายมาช่วยนำทางให้ในวันพรุ่งนี้ อาชาย
รับปากแล้วเล่าว่าพวกเขาเองก็ยังไม่พบนักพรตไม่พบ จึงคิดจะขึ้นเขาไปตาม
หาอีกครั้งในวันพรุ่งนี้อยู่แล้ว หากต้องเพิ่มการค้นหาเพื่อนของเนี่ยสิงเฟิง
เข้าไปอีกคนก็ยอมไม่ใช่ปัญหา

เนี่ยสิงเฟิงเดินไปส่งอาชายแล้วจึงกลับไปที่บ้านเพื่อเตรียมอาหาร
เย็น เกิดคดีคนหายอย่างเป็นทางการในเวลาไล่เลี่ยกันถึงสองคดีแบบนี้ ทำให้
ทั้งสามรู้สึกไม่สบายใจ ต่างตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเองจนผื่นกินข้าว
กันแบบแกล้งๆ หลังจัดการมื้อเย็นเสร็จ เนี่ยสิงเฟิงก็บอกให้ซีเหมินเสวียไป
อาบน้ำและพักผ่อน ส่วนตัวเขากับจางเสวียนจะไปจุดธูปที่ศาลบรรพบุรุษ

“ท่าทางของอาชายเมื่อก็ดูตกใจเกินกว่าเหตุไปหน่อยนะ”

เนี่ยสิงเฟิงพูดขึ้นระหว่างที่เดินไปยังศาลบรรพบุรุษ

“หรือเขาจะรู้อะไร?” พุดจบบางเสวียนก็กระโดดโหยงขึ้นมาทันที
“หรือเขาจะเป็นคนเอาต้นขางผู้ไป? มีแค่เขาคนเดียวที่มาบ้านเราเมื่อเช้านี้”

“ก็เป็นไปได้”

เนี่ยสิงเฟิงพยักหน้า สำหรับคนที่มีความรู้เรื่องสมุนไพรมืออย่างอาชาย
ย่อมรู้ว่าต้นขางผู้มีประโยชน์อย่างไร แต่เมื่อวานเขากลับใจปิดบังเอาไว้
ไหนจะคำพูดคำจาที่ฟังดูหวงแหนภูเขาลูกนี้อีก แต่...

ชายหนุ่มหันไปมองจางเสวียนแล้วถามเสียงเรียบ

“เพราะอะไรเขาถึงต้องทำแบบนี้ด้วย?”

“ผมจะไปรู้ได้ยังไงล่ะครับ?”

จางเสวียนก้าวเข้าไปในศาลบรรพบุรุษ แล้วก็ต้องตกตะลึงกับสภาพที่ปรากฏอยู่ภายในศาล

จึงจอกน้อยสีขาวพิสุทธ์ดุจดั่งหิมะตัวหนึ่งลอยหวั่นอยู่กลางอากาศ ขาข้างหนึ่งของมันติดอยู่กับอักขระที่จางเสวียนลงเขตอาคมเอาไว้ พอเห็นพวกเขา มันก็ส่งเสียงกรีดร้องโหยหวน ดิ้นรนจนตัวเองแกว่งหน้าแกว่งหลังไปมา รวากับต้องการจะสลัดตัวให้หลุดจากเขตอาคมให้ได้

“จับได้แล้ว!”

จับเจ้าปีศาจตัวป่วนได้สำเร็จ จางเสวียนอารมณ์ดีขึ้นมาทันที เขารีบก้าวเข้าไปยืนตรงหน้า ตั้งใจจะยื่นมือไปจับสัมผัสขนของมัน นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ เจ้าจิ้งจอกขาวจะม้วนตัวลง อ้าปากออก แล้วบ้วนจางเสวียนเต็มแรง โชคดีที่เขาปฏิกิริยาไวพอ จึงหลบรอดได้อย่างหวุดหวิด แถมยังเอื้อมมือไปตบศีรษะเจ้าตัวดีเข้าให้อีกหนึ่งที

“เจ้าจิ้งจอกหน้าตาเลี้ยยไม่เชื่องแบบนี้ มันน่าจัดการวิญญานให้แหลกสลายแน่!”

“ถ้าเจ้ากลั้วสังหารข้า ท่านปู่ข้าจะต้องมาแก้แค้นเจ้าแน่!”

พอถูกฟาด เจ้าจิ้งจอกขาวก็พ่นภาษามนุษย์ออกมาทันคำข่มขู่ดังลั่นแน่นอนว่าจางเสวียนยอมไม่กลัว ข้ายังยิ้มระรื่นยั่วเย้า

“เฮลิ ให้เขามาฆ่าฉันเลย อยากรู้กันว่าถ้าทำบาปด้วยการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต พวกนายจะบำเพ็ญเพียรต่ออย่างไร?”

“ไฉนนักพรตสมควรตาย ไฉนนักพรตหน้าเหม็น ปล่อยข้านะ อีเม!”

จึงจอกขาวคำรามพลางม้วนตัวกลมราวกับลูกบอล แล้วแกว่งตัวพุ่งชนเพื่อทำลายเขตอาคม แต่ก็ต้องพบกับความผิดหวังทุกครั้ง สุดท้ายเลยได้แต่หอบแฮก มั่นคงพยายามมาพักใหญ่แล้วตั้งแต่ก่อนที่พวกเขาจะมาถึง จึงได้เห็นเจอนั่นห้องโสมนสนี้แบบนี้ แต่ดูเหมือนปากมันจะไม่ได้หมดแรงไปด้วย

แม้จะเป็นจิ้งจอกเหมือนกัน แต่บุคลิกลักษณะของมันต่างจากฮั่วหลี่อย่างสิ้นเชิง จิ้งจอกน้อยตัวนี้ดูร้ายกว่า อีกทั้งบนตัวยังมีกลิ่นหอมประหลาด ไชยมาตลอดเวลา เป็นกลิ่นคล้ายต้นชางฟู่ แต่รุนแรงกว่า

“ที่แท้ก็เป็นจิ้งจอกเซียงหู นายกินต้นชางฟู่เป็นอาหารด้วยใช่ไหม? น่าเสียดาย อุตส่าห์บำเพ็ญเพียรมาตั้งหลายร้อยปีแต่ยังเปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์ไม่ได้ บ๊อชะมัด” จางเสวียนติดนิ้วใส่หัวมันเสียงดังเป๊าะเหมือนข้าวโพดคั่ว “ฉันมีเมตตามากนะที่อุตส่าห์สร้างเขตแดนพรางตาไว้ที่นี่ ไม่งั้นถ้าคนในหมู่บ้านมาเห็นเข้าละก็ ป่านนี้นายกลายเป็นศพจิ้งจอกไปแล้ว”

“ข้าไม่เปลี่ยนแปลงต่างหาก ข้าไม่เห็นอยากเป็นมนุษย์เลยสักนิด ข้าเกลียดนักพรตชั่วช้าอย่างเจ้าที่สุด ข้าจะฆ่าเจ้า ข้าจะฆ่าเจ้า!”

จิ้งจอกขาวดีดรนไปมา อีกทั้งยังส่งเสียงก่นด่าไม่ยอมหยุด จางเสวียนนึกหน้าแล้วหันไปหาเนี่ยสิงเพิง

“หมอนี่นิสัยแย่มากเลยนะครับ”

ถึงมันจะนิสัยแย่ แต่ก็ไม่น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ซีเหมินถึงหายตัวไป อย่างมากมันก็แค่แอบมาขโมยของกินเท่านั้น

“ปล่อยมันไปเถอะ” เนี่ยสิงเพิงบอก

“ปล่อยมัน? ฝันไปเถอะครับ”

จางเสวียนโบกมือสลายเขตอาคม จากนั้นจึงเอื้อมมือไปหิ้วหางมัน

ไว้ดวงตาสี่ฟ้าใสจ้องมองเจ้าจิ้งจอกน้อยที่แยกเขี้ยววิ่งพ่นไฟ ขณะริมฝีปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม

“นิสัยแย่นักไฟไหม้? ดีละ ฉันจะช่วยอบรมสั่งสอนนายเอง บอกมานายเคยจับคนเพื่อเอาไปใช้ฝึกวิชาหรือเปล่า?”

“ไฉนักรบตี่เงา! ข้าอยากทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น เจ้าไม่ต้องมายุ่ง!”

“โอ้ ปากดีจริง ๆ อยู่ป่าอยู่เขามาเป็นร้อยปี รู้จักคำเป็นภาษาฮูคินี้เสียด้วย”

จางเสวียนโมโหเห่าอะไร ที่เขาก็กัดเหวี่ยงแขนไปมาด้วยรอยยิ้มร่างของจิ้งจอกขาวตัวน้อยถูกเหวี่ยงไปด้านหลัง แล้วก็เหวี่ยงกลับมาด้านหน้าคล้ายชิงช้าที่ถูกแกว่ง สำหรับจางเสวียนแล้ว สิ่งมีชีวิตตัวเล็กเท่านี้ก็ไม่ต่างอะไรกับของเล่นขมุกขมูยที่เขาสามารถเหวี่ยงเล่นได้ตามใจชอบ

“บ้าเอ๊ย! ข้าเวียนหัวนะ ท่านปู่ ช่วยข้าด้วย!”

“บรรพบุรุษนายไม่สอนนายหรอก บอกความจริงมา แล้วฉันจะไว้ชีวิต”

“ข้าไม่มีอะไรจะบอก ไฉนักรบตี่เงา...”

เห็นได้ชัดว่าจิ้งจอกขาวตัวน้อยคงตาลายมึนงงสุดขีดแล้วจริงๆ เพราะมันดำได้ไม่สิ้นไหลเหมือนในตอนที่เนี่ยสิงเพิงคิดว่าจางเสวียนทารุณอีกฝ่ายมาพอแล้วจึงเข้าไปห้าม

“พอได้แล้ว ปล่อยมันไปเถอะ”

“ถ้าข้าหลุดไปได้ ข้าจะกลับมากัดเจ้าให้ตาย”

จางเสวียนมองเนี่ยสิงเพิง

“เห็นหรือยังครับ สำหรับจิ้งจอกนิสัยเสียแบบนี้ จะใจอ่อนด้วยไม่ได้เด็ดขาด ต้องปั่นกระดูก บดขี้เถ้า ให้ร่างแหลควิญญานสลายกันไปเลย”

“ไม่นะ!”

เสียงร้องแหลมเล็กดังขึ้น ถาดใส่ผลไม้บนโต๊ะบูชาพลันลอยสูงจากนั้นผลไม้ในถาดก็พุ่งตรงมาทางจางเสวียน ตามด้วยร่างของเด็กน้อยที่มุดออกมาจากใต้โต๊ะบูชา แล้วโถมตัวเข้าหาชายหนุ่มพร้อมกับตะโกนลั่น

“ผู้เถาชน รีบหนีไปเร็ว!”

จางเสวียนมัวแต่หลบผลไม้ที่กลายเป็นอาวุธซึ่งพุ่งเข้ามาจู่โจม ทำให้ไม่ทันระวังร่างของเด็กน้อยที่โถมตัวเข้าใส่ เขาตกใจจนผลอคลายมือออก เปิดโอกาสให้จิ้งจอกขาวตัวน้อยกระโดดตกลงไปบนพื้น และแผ่นหนีไปได้อย่างรวดเร็ว จางเสวียนรีบตะโกนบอก

“ท่านประธาน ไปจับมันไว้!”

เนี่ยสิงเฟิงลังเลอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะรีบวิ่งออกไปตามคำสั่ง บรรยายกาศด้านนอกมืดสลัว จิ้งจอกน้อยวิ่งหนีหายวับไปโดยไม่ทิ้งร่องรอย เนี่ยสิงเฟิงกวาดตามองไปรอบด้าน ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกเย็นที่ผิวหนัง เพราะเม็ดฝนบางๆ ที่ตกลงมากกระทบ

เขาเดินตรงไปข้างหน้าอีกหลายก้าว แต่แล้วจู่ๆ ข้อมือก็พลันถูกรัดด้วยเถาวัลย์ จิ้งจอกขาวปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า มันจับปลายอีกด้านหนึ่งของเถาวัลย์ไว้ ริมฝีปากขมขมบีบฟันพึมพำ เถาวัลย์ที่รัดข้อมือของเนี่ยสิงเฟิงก็ยื่นยาวออกไปมัดเข้ากับต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ด้านข้างอย่างแน่นหนา ไม่ต่างอะไรกับกุญแจมือ

“อย่าดิ้นนะ ถ้าวินเจ้าจะเจ็บ เจ้าเป็นคนดี ข้าไม่อยากทำร้ายเจ้า”

จิ้งจอกน้อยที่ยืนอยู่ตรงหน้าพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ท่าทางของมันทำให้เนี่ยสิงเฟิงคิดถึงชั่วพลันขึ้นมา

เขามองดูกุญแจมือธรรมชาติบนข้อมือตัวเองแล้วรู้สึกว้าว จิ้งจอกน้อยตัวนี้ช่างคิดจริงๆ ดังนั้นจึงเพียงแค่มิ้มโดยไม่ดิ้นรน มองดูเจ้าตัวน้อยวิ่งห่าง

ชี้ห่างจากไป

แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เขาจะได้มีข้ออ้างไปบอกกับจางเสวียน

ภายในศาลบรรพบุรุษ จางเสวียนถูกเด็กชายกอดรัดเอาไว้นั่น ถึง
อยากจะสลัดตัวหนีก็สลัดไม่หลุดจนเริ่มรู้สึกหงุดหงิด ดวงตาสีฟ้าจึงหรี่ลง
ขณะเอ่ยชื่อ

“เจ้าวิญญานติดที่ เห็นแก่ที่นายไม่ได้มีเจตนาร้าย ฉันจะไม่เอาเรื่อง
แต่นายต้องรีบปล่อยมือเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นฉันเห็นดีกันแน่!”

“ผมชื่อเสี่ยวหม่าน ไม่ใช่วิญญานติดที่”

เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยดวงตาสีดำสนิทกระจ่างใส ทั้งยัง
บริสุทธิ์ต่างจากบุรุษทั่วไป จางเสวียนนิ่งอึ้ง เด็กน้อยผู้นี้อายุเพียงห้าหกขวบ
ยังไม่ทันได้ก้าวสู่โลกแห่งการใช้ชีวิตอย่างแท้จริง ก็ต้องมากลายเป็นวิญญาน
ติดที่ วนเวียนอยู่ในสถานที่เดิมซ้ำวันจันทรันตร์ไม่อาจเคลื่อนย้ายไปไหน

“ได้ เสี่ยวหม่าน นายไปได้แล้ว ฉันไม่เอาเรื่องนาย”

“ไม่ คุณอย่าทำอะไรฆูเถาชวนเลยนะ เขาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผม
คุณต้องรับปากก่อน แล้วผมจะยอมปล่อย” เสี่ยวหม่านยืนยัน

จางเสวียนยกมือขึ้นด้วยสีหน้าเย็นชา ก่อนที่เสี่ยวหม่านจะรู้ว่าอะไร
เป็นอะไร ร่างจิตของเขาก็ถูกลมหอบหนึ่งพัดกระเด็นจนล้มกลิ้งไปที่พื้น
จางเสวียนพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“นายเป็นแค่วิญญานติดที่ชั้นต่ำ ไม่มีสิทธิ์มาต่อรองกับเทียนชื่อ”

“คุณจะให้ผมเป็นข้ารับใช้ก็ได้ แต่ผมขอร้อง อย่าทำอะไรฆูเถาชวน
เลยนะ”

เสี่ยวหม่านกระเด็นตัวขึ้นจากพื้น โผเข้าหาเขาอีกครั้ง จางเสวียนไม่รู้

จะรับมือกับความตื้อดิ่งของเด็กน้อยอย่างไร จึงหยิบแผ่นยันต์ขึ้นมา ตั้งใจจะสะกดวิญญาณอีกฝ่ายเอาไว้ก่อน

ทว่าในจังหวะที่แผ่นยันต์ถูกชัุดออกไป ใครจะรู้ว่าเสียวหม่านซึ่งเพิ่งวิ่งมาได้ครึ่งทางกลับเหยียบผลไม้ที่กระจายเกลื่อนอยู่บนพื้นจนเสียการทรงตัว เท้าพลิก ล้มคะมำถลามาตรงหน้า เห็นอีกฝ่ายทำท่าจะล้มลงฟาดพื้น จางเสวียนจึงรีบเอื้อมมือออกไปปรับร่างนั้นไว้ตามสัญชาตญาณ ในจังหวะที่เขาคว้ามือเด็กน้อยไว้ได้ ยันต์ที่ชัุดออกไปก็ถึงตัวแปะลงตรงกลางหลังของเสียวหม่านพอดี รัศมีสีทองสว่างวาบ และพุ่งเข้าไปในร่างของจางเสวียน

เกิดอะไรขึ้น?

เขาเห็นร่างจิตของวิญญาณติดที่ตัวน้อยเข้ามาอยู่ในตัวเอง ยันต์ที่ชัุดออกไปกำลังรอยตัวร่วงลงสู่พื้นตรงหน้า จางเสวียนยืนนิ่งตะลึงงัน ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

“ไฉนนักพรตเง่า! เจ้ากล้าสะกดวิญญาณของเสียวหม่าน ข้าจะฆ่าเจ้า!”

ประตูเปิดผางออก เป็นผู้เฒ่าชวณที่ย้อนกลับมา พอเห็นเสียวหม่านไม่อยู่ตรงนั้น มันก็ทักท้วงเอาเองว่าจางเสวียนคงปลิดชีพเสียวหม่านไปแล้ว จึงกางกรงเล็บและพุ่งเข้าไปใส่จางเสวียนที่ยังคงยืนนิ่งเพราะมึนงงกับสิ่งที่เกิดขึ้น โชคดีที่เฝ้ายิงเฟิงได้ยินเสียงโวยวาย เขารู้ทันที่ว่าคงเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นแล้ว จึงรีบกระตุกกุญแจมือที่ล็อกตัวเองเอาไว้ออก แล้ววิ่งกลับมาที่ศาลบรรพบุรุษ พอเห็นว่าจางเสวียนกำลังตกอยู่ในอันตราย เขาก็พุ่งเข้าไปดึงตัวหลบออกมาอีกด้านเพื่อให้พ้นการโจมตีของผู้เฒ่าชวณ

จางเสวียนได้สติ เขาหมุนข้อมือสะบัดไหมร์ัดวิญญาณใส่จิ้งจอกขาวตัวน้อยท่าทางดูร้ายเพื่อจับตัวมัน

“จิ้งจอกโง่ ดันพาตัวเองมาติดกับ”

“ข้าจะฆ่าเจ้า! จะฆ่าเจ้า!”

เพราะคิดว่าเสียวหนามันตายแล้ว ผูกเขว่นจึงยิ่งดูร้ายมากขึ้น มันกางกรงเล็บเข้าใส่หน้าจางเสวียนโดยไม่สนใจความร้ายกาจของไหม รัตวิญญาน แต่เพราะถูกพันธนาการอยู่ จึงไม่อาจทำได้ตั้งใจปรารถนา จางเสวียนท่องคาถาเพื่อให้ไหมรัตวิญญานคลายตัวลงเล็กน้อย จากนั้นจึง หิวหางมันไว้ แล้วแกว่งไปมากลางอากาศ

“ดูสิว่านายจะฆ่าฉัน หรือฉันจะฆ่านายกันแน่”

จางเสวียนยิ้มเหี้ยมเกรียม มองร่างจิ้งจอกน้อยด้วยสายตาเย็บเย็น

“หากเจ้าสังหารข้า แม้ข้าตายเป็นผีก็ไม่มีทางละเว้นเจ้า!”

“อ้อ แต่ฉันไม่เคยได้ยินว่าจิ้งจอกตายแล้วกลายเป็นผีมาก่อนเลยนะ”

“เจ้ากบในกะลาครอบ ข้าจะฆ่า! จะฆ่าเจ้าให้ตาย!”

จิ้งจอกขาวแผดเสียงร้องด้วยความโกรธแค้น มันระเบิดพลังออกมา จากนั้นก็ม้วนตัวและแหงนหน้าขึ้นกัดข้อมือจางเสวียนจนจมเขี้ยว โลหิต สีแดงสดไหลออกมาจนชุ่มซอก จางเสวียนคิดว่าคอมันเหวี่ยงกระเด็นออกไป สายตาของชายหนุ่มฉายแววเหี้ยมเกรียมขณะลากคอจิ้งจอกขาวเดินออกไป จากศาลบรรพบุรุษ

“ท่านประธานครับ คุณจัดการเก็บกวาดไปก่อนนะ ผมมีเรื่องต้องคุยกับเจ้าจิ้งจอกตัวแสบนี้หน่อย”